

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6S/98/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1021200792
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Otília Belavá
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1021200792.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave ako správny súd, v právnej veci žalobcov: v 1. rade Martin Keltoš, nar. 29.03.1990, bytom Humenská 49, 040 11 Košice, v 2. rade OVOZEL GASTRO, s.r.o., so sídlom Plíťová 5, 040 01 Košice, IČO: 46 609 865, obaja žalobcovia zastúpení advokátskou kanceláriou Weis & Partners s.r.o., so sídlom Ivánska cesta 30/B, 821 04 Bratislava, IČO: 47 234 776, proti žalovaným: v I. rade Vláda Slovenskej republiky, Úrad vlády Slovenskej republiky, so sídlom Námestie slobody 1, 813 70 Bratislava, IČO: 00 151 513, v II. rade Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky, so sídlom Trnavská cesta 166/52, 823 45 Bratislava, IČO: 00 607 223, o preskúmanie zákonnosti

I. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 118 zo dňa 24.02.2021, uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 90/2021 Z. z. dňa 24.02.2021,
II. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 94 zo dňa 28.02.2021, uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 123/2021 Z. z. dňa 28.02.2021,
III. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 95 zo dňa 03.03.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 128/2021 Z. z. dňa 03.03.2021,
IV. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 99 zo dňa 12.03.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 137/2021 Z. z. dňa 12.03.2021,
V. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 160 zo dňa 17.03.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 104/2021 Z. z. dňa 17.03.2021,
VI. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 156 zo dňa 17.03.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 105/2021 Z. z. dňa 17.03.2021,
VII. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 169 zo dňa 24.03.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 109/2021 Z. z. dňa 24.03.2021,
VIII. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 166 zo dňa 24.03.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 110/2021 Z. z. dňa 24.03.2021,
IX. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 176 zo dňa 31.03.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 116/2021 Z. z. dňa 31.03.2021,
X. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 173 zo dňa 31.03.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 117/2021 Z. z. dňa 31.03.2021,
XI. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 185 zo dňa 07.04.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 129/2021 Z. z. dňa 07.04.2021,
XII. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 199 zo dňa 14.04.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 135/2021 Z. z. dňa 14.04.2021,
XIII. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 203 zo dňa 16.04.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 138/2021 Z. z. dňa 16.04.2021,
XIV. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 214 zo dňa 21.04.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 142/2021 Z. z. dňa 21.04.2021,
XV. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 212 zo dňa 21.04.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 143/2021 Z. z. dňa 21.04.2021,
XVI. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 215 zo dňa 26.04.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 160/2021 Z. z. dňa 26.04.2021,
XVII. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 225 zo dňa 28.04.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 163/2021 Z. z. dňa 28.04.2021,
XVIII. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 229 zo dňa 28.04.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 164/2021 Z. z. dňa 28.04.2021,
XIX. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 238 zo dňa 05.05.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 171/2021 Z. z. dňa 05.05.2021,

XX. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 254 zo dňa 12.05.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 173/2021 Z. z. dňa 12.05.2021,

XXI. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 255 zo dňa 12.05.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 174/2021 Z. z. dňa 12.05.2021,

XXII. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 260 zo dňa 14.05.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 175/2021 Z. z. dňa 14.05.2021,

XXIII. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 272 zo dňa 19.05.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 180/2021 Z. z. dňa 19.05.2021,

XXIV. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 292 zo dňa 26.05.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 208/2021 Z. z. dňa 26.05.2021,

XXV. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 310 zo dňa 02.06.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 229/2021 Z. z. dňa 02.06.2021,

XXVI. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 327 zo dňa 09.06.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 237/2021 Z. z. dňa 09.06.2021,

XXVII. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 347 zo dňa 16.06.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 241/2021 Z. z. dňa 16.06.2021,

XXVIII. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 346 zo dňa 16.06.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 242/2021 Z. z. dňa 16.06.2021,

XXIX. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 361 zo dňa 23.06.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 248/2021 Z. z. dňa 23.06.2021,

XXX. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 362 zo dňa 23.06.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 249/2021 Z. z. dňa 23.06.2021,

XXXI. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 392 zo dňa 30.06.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 256/2021 Z. z. dňa 30.06.2021,

XXXII. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 405 zo dňa 07.07.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 266/2021 Z. z. dňa 07.07.2021,

XXXIII. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 406 zo dňa 07.07.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 267/2021 Z. z. dňa 07.07.2021,

XXXIV. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 418 zo dňa 14.07.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 284/2021 Z. z. dňa 14.07.2021,

XXXV. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 441 zo dňa 10.08.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 318/2021 Z. z. dňa 10.08.2021,

XXXVI. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 446 zo dňa 18.08.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 325/2021 Z. z. dňa 18.08.2021,

XXXVII. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 39 zo dňa 10.12.2020 uverejnenú v číastke 23/2020 Vestníka vlády Slovenskej republiky, ročník 9/13, dňa 10.12.2021,

XXXVIII. ustanovenia § 1 až 4 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 97 zo dňa 03.03.2021 uverejnenú v číastke 40/2021 Vestníka vlády Slovenskej republiky, ročník 31, vrátane jej prílohy, dňa 03.03.2021,

XXXIX. ustanovenia § 1 až 4 a ustanovenie § 6 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 98 zo dňa 03.03.2021 uverejnenú v číastke 40/2021 Vestníka vlády Slovenskej republiky, ročník 31, vrátane jej prílohy, dňa 03.03.2021,

XL. ustanovenia § 1 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 99 zo dňa 03.03.2021 uverejnenú v číastke 40/2021 Vestníka vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 03.03.2021,

XLI. ustanovenia § 1 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 111 zo dňa 11.03.2021 uverejnenú v číastke 46/2021 Vestníka vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 11.03.2021,

XLII. ustanovenia § 1 až 8 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 130 zo dňa 19.03.2021 uverejnenú v číastke 51/2021 Vestníka vlády Slovenskej republiky, ročník 31, vrátane jej príloh, dňa 19.03.2021,

XLIII. ustanovenia § 1 až 4 a ustanovenie § 6 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 131 zo dňa 19.03.2021 uverejnenú v číastke 51/2021 Vestníka vlády Slovenskej republiky, ročník 31, vrátane jej prílohy, dňa 19.03.2021,

XLIV. ustanovenia § 1 až 3 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 132 zo dňa 19.03.2021 uverejnenú v číastke 51/2021 Vestníka vlády Slovenskej republiky, ročník 31, vrátane jej prílohy, dňa 19.03.2021,

XLV. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 133 zo dňa 19.03.2021 uverejnenú v čiastke 51/2021 Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 19.03.2021,

XLVI. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 175 zo dňa 15.04.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 15.04.2021,

XLVII. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 176 zo dňa 15.04.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 15.04.2021,

XLVIII. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 186 zo dňa 16.04.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 16.04.2021,

XLIX. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 187 zo dňa 16.04.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 16.04.2021,

L. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 194 zo dňa 23.04.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 23.04.2021,

LI. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 195 zo dňa 23.04.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 23.04.2021,

LII. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 196 zo dňa 26.04.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 26.04.2021,

LIII. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 197 zo dňa 28.04.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 28.04.2021,

LIV. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 199 zo dňa 29.04.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 29.04.2021,

LV. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 200 zo dňa 30.04.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 30.04.2021,

LVI. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 202 zo dňa 07.05.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 07.05.2021,

LVII. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 203 zo dňa 07.05.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 07.05.2021,

LVIII. ustanovenia § 1 až 4 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 204 zo dňa 07.05.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 07.05.2021,

LIX. ustanovenia § 1 a 2 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 205 zo dňa 13.05.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, vrátane jej prílohy, dňa 13.05.2021,

LX. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 206 zo dňa 13.05.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 13.05.2021,

LXI. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 207 zo dňa 14.05.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 14.05.2021,

LXII. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 208 zo dňa 14.05.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 14.05.2021,

LXIII. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 212 zo dňa 27.05.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 27.05.2021,

LXIV. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 216 zo dňa 10.06.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 10.06.2021,

LXV. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 217 zo dňa 10.06.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 10.06.2021,

LXVI. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 218 zo dňa 10.06.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 10.06.2021,

LXVII. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 219 zo dňa 16.06.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 16.06.2021,

LXVIII. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 223 zo dňa 25.06.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 25.06.2021,

LXIX. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 226 zo dňa 02.07.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 02.07.2021,

LXX. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 227 zo dňa 08.07.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 08.07.2021,

LXXI. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 231 zo dňa 16.07.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 16.07.2021,

LXXII. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 233 zo dňa 23.07.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 23.07.2021,

LXXIII. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 234 zo dňa 23.07.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 23.07.2021,
LXXIV. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 236 zo dňa 30.07.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 30.07.2021,
LXXV. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 237 zo dňa 12.08.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 12.08.2021,
LXXVI. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 238 zo dňa 12.08.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 12.08.2021,
LXXVII. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 239 zo dňa 12.08.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 12.08.2021,
LXXVIII. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 240 zo dňa 12.08.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 12.08.2021,
LXXIX. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 241 zo dňa 12.08.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 12.08.2021, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave konanie v časti uznesenia vlády Slovenskej republiky pod I. až XV., XVII. až XVIII., XX. až XXXVI. a v časti vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky pod XXXVII. až L., LII. až LIV., LVII. až LIX., LXI. až LXXIX. **z a s t a v u j e .**

Krajský súd v Bratislave žalobu pod XVI., XIX., LI., LV., LVI., LX. **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

Krajský súd v Bratislave **v r a c i a** žalobcom súdny poplatok vo výške 203,30 EUR prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s. - prevádzkovateľ systému, IČO: 36 631 124, so sídlom Partizánska cesta 9, 975 99 Banská Bystrica. Poplatok, po právoplatnosti tohto uznesenia.

o d ô v o d n e n i e :

I. Napadnuté uznesenia vlády Slovenskej republiky a vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky.

I. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 118 zo dňa 24.02.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 90/2021 Z. z. dňa 24.02.2021, žalovaný v 1. rade schválil v súlade s Alert systémom pre monitorovanie vývoja epidémie a prijímanie protiepidemických opatrení v závislosti od intenzity šírenia SARS-CoV-2(Covid-19) (ďalej len „COVID AUTOMAT“) s účinnosťou od 1. marca 2021 rozdelenie okresov podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na šírenie ochorenia COVID-19.

II. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 94 zo dňa 28.02.2021, uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 123/2021 Z. z. dňa 28.02.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. návrh na prijatie opatrení podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov; pod B.1. s účinnosťou od 3. marca 2021, ak nie je ďalej uvedené inak, podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov na území Slovenskej republiky slobodu pohybu a pobytu zákazom vychádzania od 3. marca 2021 v čase od 05.00 hod. do 01.00 hod. nasledujúceho dňa, do odvolania, najneskôr však do konca núdzového stavu, teda uplynutím 19. marca 2021, s určením výnimiek.

III. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 95 zo dňa 03.03.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 128/2021 Z. z. dňa 03.03.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. v súlade s Alert systémom pre monitorovanie vývoja epidémie a prijímanie protiepidemických opatrení v

závislosti od intenzity šírenia SARS-CoV-2 (Covid-19) (ďalej len „COVID AUTOMAT“) s účinnosťou od 8. marca 2021 rozdelenie okresov podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na šírenie ochorenia COVID-19.

IV. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 99 zo dňa 12.03.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 137/2021 Z. z. dňa 12.03.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. v súlade s Alert systémom pre monitorovanie vývoja epidémie a prijímanie protiepidemických opatrení v závislosti od intenzity šírenia SARS-CoV-2 (Covid-19) (ďalej len „COVID AUTOMAT“) s účinnosťou od 15. marca 2021 rozdelenie okresov podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na šírenie ochorenia COVID-19.

V. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 160 zo dňa 17.03.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 104/2021 Z. z. dňa 17.03.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. návrh na opakované predĺženie času trvania núdzového stavu podľa čl. 5 ods. 2 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov, vyhláseného uznesením vlády SR č. 587 z 30. septembra 2020 a na prijatie opatrení podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov; predĺžil pod B.1. opakovane podľa čl. 5 ods. 2 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov na obdobie 30 dní s účinnosťou od 29. apríla 2021 na postihnutom území Slovenskej republiky, ktorým je územie celej Slovenskej republiky, núdzový stav, vyhlásený uznesením vlády SR č. 587 z 30. septembra 2020, ktorý bol vyhlásený z dôvodu ohrozenia života a zdravia osôb v príčinnej súvislosti so vznikom pandémie; obmedzil pod C.1. s účinnosťou od 29. apríla 2021, ak nie je ďalej uvedené inak, podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov na území Slovenskej republiky slobodu pohybu a pobytu zákazom vychádzania od 29. apríla 2021 v čase od 05.00 hod. do 01.00 hod. nasledujúceho dňa, do odvolania, najneskôr však do konca núdzového stavu, teda uplynutím 28. mája 2021, s určením výnimiek.

VI. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 156 zo dňa 17.03.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 105/2021 Z. z. dňa 17.03.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. v súlade s Alert systémom pre monitorovanie vývoja epidémie a prijímanie protiepidemických opatrení v závislosti od intenzity šírenia SARS-CoV-2 (Covid-19) (ďalej len „COVID AUTOMAT“) s účinnosťou od 22. marca 2021 rozdelenie okresov podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na šírenie ochorenia COVID-19.

VII. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 169 zo dňa 24.03.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 109/2021 Z. z. dňa 24.03.2021, žalovaný v 1. rade zmenil pod A.1. uznesenie vlády SR č. 160 zo 17. marca 2021 tak, že bod 15 v bode C.1, znie: „15. s účinnosťou od 25. marca 2021 v čase od 05.00 hod. do 20.00 hod. cestu na účel pobytu v prírode vrátane individuálneho športu v rámci okresu a cestu späť, pričom v prípade hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy sa za okres považuje územie Bratislavského samosprávneho kraja a v prípade mesta Košice sa za okres považuje územie okresov Košice I, Košice II, Košice III, Košice IV a Košice okolie, za predpokladu, že 15.1. sa má takýto pobyt v rámci okresu vykonať v okrese zaradenom uznesením vlády SR podľa COVID AUTOMAT-u do stupňa Monitoring, do I. alebo II. stupňa ostražítosti, do I., II., alebo III. stupňa varovania, alebo 15.2. sa má takýto pobyt v rámci okresu vykonať v okrese zaradenom uznesením vlády SR podľa COVID AUTOMAT-u do IV. stupňa varovania a ide o osobu, ktorá sa preukáže negatívnym výsledkom RT-PCR testu nie starším ako 7 dní alebo antigénového testu certifikovaného na území Európskej VLÁDA SLOVENSKEJ REPUBLIKY Uznesenie vlády SR číslo 169/2021 strana 2 únie na ochorenie COVID-19 nie starším ako 7 dní, alebo osobu, ktorá prekonala ochorenie COVID-19 a má o jeho prekonaní doklad nie starší ako tri mesiace, alebo ide o osobu mladšiu ako 15 rokov, alebo o osobu staršiu ako 65 rokov, alebo ak táto osoba bola zaočkovaná proti ochoreniu COVID-19 aj druhou dávkou vakcíny a od tohto očkovania uplynulo aspoň 14 dní, alebo ide o zdravotne ťažko postihnutú osobu, ktorá sa pohybuje s pomocou vozíčka, alebo osobu, ktorej zdravotný stav alebo zdravotná kontraindikácia neumožňuje vykonanie testu na ochorenie COVID-19, alebo osobu, ktorej bolo diagnostikované stredne ťažké alebo ťažké mentálne postihnutie alebo osobu dispenzarizovanú so závažnou poruchou autistického spektra,“; doplnil pod B.1. v časti C uznesenia vlády SR č. 160 zo 17. marca 2021 bod C.2, ktorý znie: „C.2. s účinnosťou od 25. marca 2021 podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a

núdzového stavu v znení neskorších predpisov na území Slovenskej republiky slobodu pohybu a pobytu zákazom cesty na rekreáciu v zahraničí aj v čase od 01.00 hod. do 05.00 hod. do odvolania, najneskôr však do konca núdzového stavu opakovane predĺženého týmto uznesením, teda uplynutím 28. apríla 2021;“.

VIII. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 166 zo dňa 24.03.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 110/2021 Z. z. dňa 24.03.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. v súlade s Alert systémom pre monitorovanie vývoja epidémie a prijímanie protiepidemických opatrení v závislosti od intenzity šírenia SARS-CoV-2(Covid-19) (ďalej len „COVID AUTOMAT“) s účinnosťou od 29. marca 2021 rozdelenie okresov podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na šírenie ochorenia COVID-19.

IX. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 176 zo dňa 31.03.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 116/2021 Z. z. dňa 31.03.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. návrh na doplnenie uznesenia vlády SR č. 160 zo 17. marca 2021; doplnil pod B.1. v bode C.1 uznesenia vlády SR č. 160 zo 17. marca 2021 bod 31 a 32, ktoré znejú: „31. s účinnosťou od 1. apríla 2021 cestu na účel individuálnej duchovnej starostlivosti pri dodržaní protiepidemiologických opatrení stanovených vo vyhláske Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky a cestu späť, 32. s účinnosťou od 1. apríla 2021 cestu na účel pobytu v prírode držiteľa poľovného lístka za účelom plnenia opatrení proti šíreniu afrického moru ošipaných pri dodržaní protiepidemiologických opatrení stanovených vo vyhláske Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky a cestu späť,“, pod B.2. v časti C uznesenia vlády SR č. 160 zo 17. marca 2021 bod C.3, ktorý znie:„C.3. na účely bodu C.1, kde sa vyžaduje negatívny výsledok RT-PCR testu nie starší ako 7 dní alebo antigénového testu certifikovaného na území VLÁDA SLOVENSKEJ REPUBLIKY Uznesenie vlády SR číslo 176/2021 strana 2 Európskej únie na ochorenie COVID-19 nie starší ako 7 dní, sa negatívnym výsledkom tohto testu vykonaným od 1. apríla 2021 do 4. apríla 2021 možno preukázať až do 11. apríla 2021;“.

X. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 173 zo dňa 31.03.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 117/2021 Z. z. dňa 31.03.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. v súlade s Alert systémom pre monitorovanie vývoja epidémie a prijímanie protiepidemických opatrení v závislosti od intenzity šírenia SARS-CoV-2(Covid-19) (ďalej len „COVID AUTOMAT“) s účinnosťou od 5. apríla 2021 rozdelenie okresov podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na šírenie ochorenia COVID-19.

XI. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 185 zo dňa 07.04.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 129/2021 Z. z. dňa 07.04.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. v súlade s Alert systémom pre monitorovanie vývoja epidémie a prijímanie protiepidemických opatrení v závislosti od intenzity šírenia SARS-CoV-2(Covid-19) (ďalej len „COVID AUTOMAT“) s účinnosťou od 12. apríla 2021 rozdelenie okresov podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na šírenie ochorenia COVID-19.

XII. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 199 zo dňa 14.04.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 135/2021 Z. z. dňa 14.04.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. v súlade s Alert systémom pre monitorovanie vývoja epidémie a prijímanie protiepidemických opatrení v závislosti od intenzity šírenia SARS-CoV-2(Covid-19) (ďalej len „COVID AUTOMAT“) s účinnosťou od 19. apríla 2021 rozdelenie okresov podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na šírenie ochorenia COVID-19.

XIII. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 203 zo dňa 16.04.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 138/2021 Z. z. dňa 16.04.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. návrh na aktualizáciu opatrení podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov; obmedzil pod B.1. s účinnosťou od 19. apríla 2021, ak nie je ďalej uvedené inak, podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov na území Slovenskej republiky slobodu pohybu a pobytu zákazom vychádzania od 19. apríla 2021 v čase od 05.00 hod. do 01.00 hod. nasledujúceho dňa, do odvolania, najneskôr však do konca núdzového stavu, teda uplynutím 28. apríla 2021, s určením výnimiek; zrušil pod C.1 uznesenia vlády SR č. 160 zo 17. marca 2021.

XIV. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 214 zo dňa 21.04.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 142/2021 Z. z. dňa 21.04.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. návrh na aktualizáciu opatrení podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu

v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov; obmedzil pod B.1. s účinnosťou od 22. apríla 2021, ak nie je ďalej uvedené inak, podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov na území Slovenskej republiky slobodu pohybu a pobytu zákazom vychádzania od 22. apríla 2021 v čase od 05.00 hod. do 01.00 hod. nasledujúceho dňa, do odvolania, najneskôr však do konca núdzového stavu, teda uplynutím 28. apríla 2021, s určením výnimiek; zrušil pod C.1. body B.1 a B.2 uznesenia vlády SR č. 203 zo 16. apríla 2021.

XV. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 212 zo dňa 21.04.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 143/2021 Z. z. dňa 21.04.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. v súlade s Alert systémom pre monitorovanie vývoja epidémie a prijímanie protiepidemických opatrení v závislosti od intenzity šírenia SARS-CoV-2(Covid-19) (ďalej len „COVID AUTOMAT“) s účinnosťou od 26. apríla 2021 rozdelenie okresov podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na šírenie ochorenia COVID-19.

XVI. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 215 zo dňa 26.04.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 160/2021 Z. z. dňa 26.04.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. návrh na opakované predĺženie času trvania núdzového stavu podľa čl. 5 ods. 2 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov, vyhláseného uznesením vlády SR č. 587 z 30. septembra 2020 a na prijatie opatrení podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov; predĺžil pod B.1. opakovane podľa čl. 5 ods. 2 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov na obdobie 30 dní s účinnosťou od 29. apríla 2021 na postihnutom území Slovenskej republiky, ktorým je územie celej Slovenskej republiky, núdzový stav, vyhlásený uznesením vlády SR č. 587 z 30. septembra 2020, ktorý bol vyhlásený z dôvodu ohrozenia života a zdravia osôb v príčinnej súvislosti so vznikom pandémie; obmedzil pod C.1. s účinnosťou od 29. apríla 2021, ak nie je ďalej uvedené inak, podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov na území Slovenskej republiky slobodu pohybu a pobytu zákazom vychádzania od 29. apríla 2021 v čase od 05.00 hod. do 01.00 hod. nasledujúceho dňa, do odvolania, najneskôr však do konca núdzového stavu, teda uplynutím 28. mája 2021, s určením výnimiek.

XVII. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 225 zo dňa 28.04.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 163/2021 Z. z. dňa 28.04.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. v súlade s Alert systémom pre monitorovanie vývoja epidémie a prijímanie protiepidemických opatrení v závislosti od intenzity šírenia SARS-CoV-2 (Covid-19) (ďalej len „COVID AUTOMAT“) s účinnosťou od 3. mája 2021 rozdelenie okresov podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na šírenie ochorenia COVID-19.

XVIII. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 229 zo dňa 28.04.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 164/2021 Z. z. dňa 28.04.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. návrh na aktualizáciu opatrení podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov; obmedzil pod B.1. s účinnosťou od 3. mája 2021, ak nie je ďalej uvedené inak, podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov v územných obvodoch okresov v III. stupni varovania podľa Alert systému pre monitorovanie vývoja epidémie a prijímanie opatrení proti SARSCoV-2 (ďalej len „COVID AUTOMAT-u“) slobodu pohybu a pobytu zákazom vychádzania od 3. mája 2021 v čase od 05.00 hod. do 01.00 hod. nasledujúceho dňa, do odvolania, najneskôr však do konca núdzového stavu, teda uplynutím 28. mája 2021, s určením výnimiek.

XIX. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 238 zo dňa 05.05.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 171/2021 Z. z. dňa 05.05.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. v súlade s Alert systémom pre monitorovanie vývoja epidémie a prijímanie protiepidemických opatrení v závislosti od intenzity šírenia SARS-CoV-2 (Covid-19) (ďalej len „COVID AUTOMAT“) s účinnosťou od 10. mája 2021 rozdelenie okresov podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na šírenie ochorenia COVID-19.

XX. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 254 zo dňa 12.05.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 173/2021 Z. z. dňa 12.05.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. v súlade s Alert systémom pre monitorovanie vývoja epidémie a prijímanie protiepidemických opatrení v závislosti od intenzity šírenia SARS-CoV-2(Covid-19) (ďalej len „COVID AUTOMAT“) s účinnosťou od 17. mája 2021 rozdelenie okresov podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na šírenie ochorenia COVID-19.

XXI. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 255 zo dňa 12.05.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 174/2021 Z. z. dňa 12.05.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. návrh na doplnenie uznesenia vlády SR č. 229 z 28. apríla 2021; doplnil pod B.1. v bode B.1. uznesenia vlády SR č. 229 z 28. apríla 2021 bod 36, ktorý znie: „36. s účinnosťou od 15. mája 2021 cestu na účel vykonania volebného práva; B.2. v bode B.2. uznesenia vlády SR č. 229 z 28. apríla 2021 bod 10, ktorý znie: „10. s účinnosťou od 15. mája 2021 cestu na účel vykonania volebného práva.

XXII. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 260 zo dňa 14.05.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 175/2021 Z. z. dňa 14.05.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. návrh na skončenie núdzového stavu vyhláseného uznesením vlády SR č. 587 z 30. septembra 2020; ukončil pod B.1. núdzový stav vyhlásený uznesením vlády SR č. 587 z 30. septembra 2020 na území Slovenskej republiky uplynutím 14. mája 2021; zrušil pod C.1. zákaz uplatňovania práva pokojne sa zhromažďovať podľa bodu A.1 uznesenia vlády SR č. 645 z 12. októbra 2020, pod C.2. obmedzenia prijaté v časti C uznesenia vlády SR č. 215 z 26. apríla 2021, pod C.3. obmedzenia prijaté v časti B uznesenia vlády SR č. 229 z 28. apríla 2021 v znení uznesenia vlády SR č. 255 z 12. mája 2021; konštatoval pod D.1. že mimoriadna situácia vyhlásená uznesením vlády SR č. 111 z 11. marca 2020 trvá naďalej aj po ukončení núdzového stavu.

XXIII. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 272 zo dňa 19.05.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 180/2021 Z. z. dňa 19.05.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. v súlade s Alert systémom pre monitorovanie vývoja epidémie a prijímanie protiepidemických opatrení v závislosti od intenzity šírenia SARS-CoV-2(Covid-19) (ďalej len „COVID AUTOMAT“) s účinnosťou od 24. mája 2021 rozdelenie okresov podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na šírenie ochorenia COVID-19.

XXIV. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 292 zo dňa 26.05.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 208/2021 Z. z. dňa 26.05.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. v súlade s Alert systémom pre monitorovanie vývoja epidémie a prijímanie protiepidemických opatrení v závislosti od intenzity šírenia SARS-CoV-2(Covid-19) (ďalej len „COVID AUTOMAT“) s účinnosťou od 31. mája 2021 rozdelenie okresov podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na šírenie ochorenia COVID-19.

XXV. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 310 zo dňa 02.06.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 229/2021 Z. z. dňa 02.06.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. v súlade s Alert systémom pre monitorovanie vývoja epidémie a prijímanie protiepidemických opatrení v závislosti od intenzity šírenia SARS-CoV-2 (Covid-19) (ďalej len „COVID AUTOMAT“) s účinnosťou od 7. júna 2021 rozdelenie okresov podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na šírenie ochorenia COVID-19.

XXVI. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 327 zo dňa 09.06.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 237/2021 Z. z. dňa 09.06.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. v súlade s Alert systémom pre monitorovanie vývoja epidémie a prijímanie protiepidemických opatrení v závislosti od intenzity šírenia SARS-CoV-2(Covid-19) (ďalej len „COVID AUTOMAT“) s účinnosťou od 14. júna 2021 rozdelenie okresov podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na šírenie ochorenia COVID-19.

XXVII. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 347 zo dňa 16.06.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 241/2021 Z. z. dňa 16.06.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. v súlade s Alert systémom pre monitorovanie vývoja epidémie a prijímanie protiepidemických opatrení v závislosti od intenzity šírenia SARS-CoV-2 (Covid-19) (ďalej len „COVID AUTOMAT“) s účinnosťou od 17. júna 2021 rozdelenie okresov podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na šírenie ochorenia COVID-19; pod A.2. v súlade s Alert systémom pre monitorovanie vývoja epidémie a prijímanie protiepidemických opatrení v závislosti od intenzity šírenia SARS-CoV-2 (Covid-19) (ďalej len „COVID AUTOMAT“) s účinnosťou od 21. júna 2021 rozdelenie okresov podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na šírenie ochorenia COVID-19.

XXVIII. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 346 zo dňa 16.06.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 242/2021 Z. z. dňa 16.06.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. v súlade s cestovným semaforom s účinnosťou od 21. júna 2021 rozdelenie krajín sveta podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na ich národnú epidemiologickú situáciu.

XXIX. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 361 zo dňa 23.06.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 248/2021 Z. z. dňa 23.06.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. v súlade s Alert systémom pre monitorovanie vývoja epidémie a prijímanie protiepidemických opatrení v závislosti od intenzity šírenia SARS-CoV-2(Covid-19) (ďalej len „COVID AUTOMAT“) s účinnosťou od 28. júna 2021 rozdelenie okresov podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na šírenie ochorenia COVID-19.

XXX. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 362 zo dňa 23.06.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 249/2021 Z. z. dňa 23.06.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. v súlade s cestovným semaforom s účinnosťou od 28. júna 2021 rozdelenie krajín sveta podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na ich národnú epidemiologickú situáciu.

XXXI. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 392 zo dňa 30.06.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 256/2021 Z. z. dňa 30.06.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. v súlade s Alert systémom pre monitorovanie vývoja epidémie a prijímanie protiepidemických opatrení v závislosti od intenzity šírenia SARS-CoV-2 (Covid-19) (ďalej len „COVID AUTOMAT“) s účinnosťou od 5. júla 2021 rozdelenie okresov podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na šírenie ochorenia COVID-19.

XXXII. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 405 zo dňa 07.07.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 266/2021 Z. z. dňa 07.07.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. v súlade s Alert systémom pre monitorovanie vývoja epidémie a prijímanie protiepidemických opatrení v závislosti od intenzity šírenia SARS-CoV-2(Covid-19) (ďalej len „COVID AUTOMAT“) s účinnosťou od 12. júla 2021 rozdelenie okresov podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na šírenie ochorenia COVID-19.

XXXIII. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 406 zo dňa 07.07.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 267/2021 Z. z. dňa 07.07.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. s účinnosťou od 12. júla 2021 určenie II. stupňa Alert systému pre prijímanie protiepidemických opatrení na vnútorných hraniciach Slovenskej republiky.

XXXIV. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 418 zo dňa 14.07.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 284/2021 Z. z. dňa 14.07.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. v súlade s Alert systémom pre monitorovanie vývoja epidémie a prijímanie protiepidemických opatrení v závislosti od intenzity šírenia SARS-CoV-2 (Covid-19) (ďalej len „COVID AUTOMAT“) s účinnosťou od 19. júla 2021 rozdelenie okresov podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na šírenie ochorenia COVID-19.

XXXV. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 441 zo dňa 10.08.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 318/2021 Z. z. dňa 10.08.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. v súlade s Alert systémom pre monitorovanie vývoja pandémie a prijímanie opatrení proti SARS-CoV-2 (Covid Automat - verzia 4.1) s účinnosťou od 16. augusta 2021 rozdelenie okresov podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na šírenie ochorenia COVID-19.

XXXVI. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 446 zo dňa 18.08.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 325/2021 Z. z. dňa 18.08.2021, žalovaný v 1. rade schválil pod A.1. v súlade s Alert systémom pre monitorovanie vývoja pandémie a prijímanie opatrení proti SARS-CoV-2 (Covid Automat - verzia 4.1) s účinnosťou od 23. augusta 2021 rozdelenie okresov podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na šírenie ochorenia COVID-19.

XXXVII. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 39 zo dňa 10.12.2020 uverejnenú v častke 23/2020 Vestníka vlády Slovenskej republiky, ročník 9/13, dňa 10.12.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k preukazovaniu sa negatívnym výsledkom testu na ochorenie COVID-19 pred vstupom do priestorov škôl.

XXXVIII. Ustanovením § 1 až 4 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 97 zo dňa 03.03.2021 uverejnenú v častke 40/2021 Vestníka vlády Slovenskej republiky, ročník 31, vrátane jej prílohy, dňa 03.03.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k izoláciám

osôb pozitívnych na ochorenie COVID-19 a karanténe osôb, ktoré prišli do úzkeho kontaktu s osobou pozitívnu na ochorenie COVID-19.

XXXIX. Ustanovením § 1 až 4 a ustanovením § 6 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 98 zo dňa 03.03.2021 uverejnenú v čiastke 40/2021 Vestníka vlády Slovenskej republiky, ročník 31, vrátane jej prílohy, dňa 03.03.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam prevádzok a hromadných podujatí.

XL. Ustanovením § 1 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 99 zo dňa 03.03.2021 uverejnenú v čiastke 40/2021 Vestníka vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 03.03.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k povinnosti prekrytia horných dýchacích ciest.

XLI. Ustanovením § 1 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 111 zo dňa 11.03.2021 uverejnenú v čiastke 46/2021 Vestníka vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 11.03.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k povinnosti prekrytia horných dýchacích ciest.

XLII. Ustanovením § 1 až 8 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 130 zo dňa 19.03.2021 uverejnenú v čiastke 51/2021 Vestníka vlády Slovenskej republiky, ročník 31, vrátane jej príloh, dňa 19.03.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia ku karanténnym povinnostiam osôb po vstupe na územie Slovenskej republiky.

XLIII. Ustanovením § 1 až 4 a ustanovením § 6 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 131 zo dňa 19.03.2021 uverejnenú v čiastke 51/2021 Vestníka vlády Slovenskej republiky, ročník 31, vrátane jej prílohy, dňa 19.03.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam prevádzok a hromadných podujatí.

XLIV. Ustanoveniami § 1 až 3 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 132 zo dňa 19.03.2021 uverejnenú v čiastke 51/2021 Vestníka vlády Slovenskej republiky, ročník 31, vrátane jej prílohy, dňa 19.03.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k režimu vstupu osôb do priestorov prevádzok a priestorov zamestnávateľa.

XLV. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 133 zo dňa 19.03.2021 uverejnenú v čiastke 51/2021 Vestníka vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 19.03.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k povinnosti prekrytia horných dýchacích ciest.

XLVI. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 175 zo dňa 15.04.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 15.04.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia ku karanténnym povinnostiam osôb po vstupe na územie Slovenskej republiky.

XLVII. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 176 zo dňa 15.04.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 15.04.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam prevádzok a hromadných podujatí.

XLVIII. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 186 zo dňa 16.04.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 16.04.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k režimu vstupu osôb do priestorov prevádzok a priestorov zamestnávateľa.

XLIX. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 187 zo dňa 16.04.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 16.04.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k povinnosti prekrytia horných dýchacích ciest.

L. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 194 zo dňa 23.04.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 23.04.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam prevádzok a hromadných podujatí.

LI. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 195 zo dňa 23.04.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 23.04.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia ku karanténnym povinnostiam osôb po vstupe na územie Slovenskej republiky.

LII. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 196 zo dňa 26.04.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 26.04.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam prevádzok a hromadných podujatí.

LIII. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 197 zo dňa 28.04.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 28.04.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k režimu vstupu osôb do priestorov prevádzok a priestorov zamestnávateľa.

LIV. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 199 zo dňa 29.04.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 29.04.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam prevádzok a hromadných podujatí.

LV. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 200 zo dňa 30.04.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 30.04.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k režimu vstupu osôb do priestorov prevádzok a priestorov zamestnávateľa.

LVI. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 202 zo dňa 07.05.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 07.05.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam prevádzok.

LVII. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 203 zo dňa 07.05.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 07.05.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam hromadných podujatí.

LVIII. Ustanoveniami § 1 až 4 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 204 zo dňa 07.05.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 07.05.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k izolácii osôb pozitívnych na ochorenie COVID-19 a karanténe osôb, ktoré prišli do úzkeho kontaktu s osobou pozitívnu na ochorenie COVID-19.

LIX. Ustanoveniami § 1 a 2 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 205 zo dňa 13.05.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, vrátane jej prílohy, dňa 13.05.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k povinnostiam poskytovateľov zdravotnej starostlivosti.

LX. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 206 zo dňa 13.05.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 13.05.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k povinnosti prekrytia horných dýchacích ciest.

LXI. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 207 zo dňa 14.05.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 14.05.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam prevádzok.

LXII. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 208 zo dňa 14.05.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 14.05.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam hromadných podujatí.

LXIII. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 212 zo dňa 27.05.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 27.05.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia ku karanténnym povinnostiam osôb po vstupe na územie Slovenskej republiky.

LXIV. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 216 zo dňa 10.06.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 10.06.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam hromadných podujatí.

LXV. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 217 zo dňa 10.06.2021 uverejnenú vo Vestníku Vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 10.06.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam prevádzok.

LXVI. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 218 zo dňa 10.06.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 10.06.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia ku karanténnym povinnostiam osôb po vstupe na územie Slovenskej republiky.

LXVII. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 219 zo dňa 16.06.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 16.06.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k povinnosti prekrytia horných dýchacích ciest.

LXVIII. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 223 zo dňa 25.06.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 25.06.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam hromadných podujatí.

LXIX. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 226 zo dňa 02.07.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 02.07.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia ku karanténnym povinnostiam osôb po vstupe na územie Slovenskej republiky.

LXX. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 227 zo dňa 08.07.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 08.07.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia ku karanténnym povinnostiam osôb po vstupe na územie Slovenskej republiky.

LXXI. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 231 zo dňa 16.07.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 16.07.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia ku karanténnym povinnostiam osôb po vstupe na územie Slovenskej republiky.

LXXII. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 233 zo dňa 23.07.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 23.07.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam hromadných podujatí.

LXXIII. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 234 zo dňa 23.07.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 23.07.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam prevádzok.

LXXIV. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 236 zo dňa 30.07.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 30.07.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam hromadných podujatí.

LXXV. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 237 zo dňa 12.08.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 12.08.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k povinnosti prekrytia horných dýchacích ciest.

LXXVI. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 238 zo dňa 12.08.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 12.08.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k povinnostiam poskytovateľov zdravotnej starostlivosti.

LXXVII. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 239 zo dňa 12.08.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 12.08.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k izolácii osôb pozitívnych na ochorenie COVID-19 a karanténe osôb, ktoré prišli do úzkeho kontaktu s osobou pozitívnu na ochorenie COVID-19.

LXXVIII. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 240 zo dňa 12.08.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 12.08.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam prevádzok.

LXXIX. Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 241 zo dňa 12.08.2021 uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 12.08.2021, žalovaný v 2. rade nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam hromadných podujatí.

II. Žaloba.

1. Žalobou zo dňa 14.05.2021, doručenu Krajskému súdu v Bratislave (ďalej aj ako „správny súd“) elektronicky dňa 14.05.2021, žalobcovia žiadali štrnástimi výrokmi zrušiť

-uznesenie vlády Slovenskej republiky č. 215 zo dňa 26.4.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 160/2021 Z. z.

-všetky rozhodnutia nadväzujúce na uznesenie vlády Slovenskej republiky č. 215 zo dňa 26.4.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 160/2021 Z. z.

uznesenie vlády Slovenskej republiky č. 229 zo dňa 28.4.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 164 /2021 Z. z.

-uznesenie vlády Slovenskej republiky č. 238 zo dňa 5.5.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 173/2021 Z. z.

-uznesenie vlády Slovenskej republiky č. 255 zo dňa 12.5.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 174 /2021 Z. z.

-všetky rozhodnutia orgánov štátnej správy Slovenskej republiky, ktorých právny základ spočíva v núdzovom stave vyhlásenom uznesením Vlády Slovenskej republiky č. 587 zo dňa 30.9.2020 uverejneným v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 268/2020 Z. z. a následne predĺžovanom ďalšími uzneseniami Vlády Slovenskej republiky.

-vyhlášku Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 39 zo dňa 10.12.2020, ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k preukazovaniu sa negatívnym výsledkom testu na ochorenie COVID-19 pred vstupom do priestorov škôl, uverejnenú v čiastke 23/2020 Vestníka Vlády Slovenskej republiky, ročník 30.

-ustanovenia § 1 až 8 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 195 zo dňa 23.4.2021, ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia ku karanténym povinnostiam osôb po vstupe na územie Slovenskej republiky, uverejnenej vo Vestníku Vlády Slovenskej republiky, ročník 31, vrátane jej príloh.

-ustanovenia § 1 až 3 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 200 zo dňa 30.4.2021, ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k režimu vstupu osôb do priestorov prevádzok a priestorov zamestnávateľa, uverejnenej vo Vestníku Vlády Slovenskej republiky, ročník 31, vrátane jej prílohy.

-ustanovenia § 1 až 15 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 202 zo dňa 7.5.2021, ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam prevádzok, uverejnenej vo Vestníku Vlády Slovenskej republiky, ročník 31.

-vyhlášku Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 203 zo dňa 7.5.2021, ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam hromadných podujatí, uverejnenú vo Vestníku Vlády Slovenskej republiky, ročník 31, vrátane jej prílohy.

-ustanovenia § 1 až 4 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 204 zo dňa 7.5.2021, ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k izolácii osôb pozitívnych na ochorenie COVID-19 a karanténe osôb, ktoré prišli do úzkeho kontaktu s osobou pozitívnu na ochorenie COVID-19, uverejnenej vo Vestníku Vlády Slovenskej republiky, ročník 31.

-ustanovenia § 1 až 2 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 205 zo dňa 13.5.2021, ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k povinnostiam poskytovateľov zdravotnej starostlivosti, uverejnenej vo Vestníku Vlády Slovenskej republiky, ročník 31.

- ustanovenia § 1 až 3 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 206 zo dňa 13.5.2021, ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k povinnosti prekrytia horných dýchacích ciest, uverejnenej vo Vestníku Vlády Slovenskej republiky, ročník 31, nakoľko majú za to, že tieto boli vydané orgánmi, ktoré na to neboli zo zákona oprávnené.

Podľa čl. 123 Ústavy Slovenskej republiky, ministerstvá a iné orgány štátnej správy na základe zákonov a v ich medziach môžu vydávať všeobecne záväzné právne predpisy, ak sú na to splnomocnené zákonom. Tieto všeobecne záväzné právne predpisy sa vyhlasujú spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ústava Slovenskej republiky však zveruje právo určiť medze základných práv a slobôd (z dôvodu zachovania povahy ústavnosti týchto práv a slobôd) len zákonodarnému zboru.

2. Podaním z 27.08.2021, doručeným súdu elektronicky dňa 27.08.2021, žalobcovia na výzvu súdu (uznesenie sp.zn. 6S/98/2021-482 zo dňa 09.08.2021) odstránili vady žaloby a zároveň rozšírili petit žaloby na sedemdesiatdeväť výrokov, ktoré špecifikovali pod I. až LXXIX. uvedené v časti I. odôvodnenia tohto rozhodnutia.

3. Žalobcovia sú názoru, že o obmedzovaní základných práv a slobôd nie je oprávnená rozhodovať vláda Slovenskej republiky. Vláda môže aj na základe ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu, v platnom znení, ktorý je v súčasnosti zároveň jediným právnym predpisom, na základe ktorého je možné obmedzovať základné práva a slobody, rozhodnúť iba o tom, na čo ju predmetný právny predpis vyslovne splnomocňuje, teda napr. o vyhlásení núdzového stavu. Nemôže však rozhodovať podľa tohto predpisu v súvislosti s vyhlásením núdzového stavu aj o obmedzení základných práv a slobôd, nakoľko vo vzťahu k obmedzovaniu základných práv a slobôd, predmetný právny predpis vládu Slovenskej republiky výslovne nespĺnomocňuje.

Ak v právnom predpise nie je uvedený orgán štátnej správy, ktorý je splnomocnený na vydanie právneho aktu, bude týmto orgánom vždy Národná rada Slovenskej republiky, ktorá má v zmysle Ústavy Slovenskej republiky všeobecný mandát na vydávanie právnych predpisov.

4. K nedostatku právomoci Úradu verejného zdravotníctva prijímať pri ohrození verejného zdravia II. stupňa režimové opatrenia, ktorými sú aj napadnuté vyhlášky, žalobcovia citovali článok 123 Ústavy Slovenskej republiky, § 8, § 3b, § 3 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 42/1994 Z. z., § 48 ods. 2 písm. a), § 5 ods. 4 písm. h), § 48 ods. 5 písm. e) zákona č. 355/2007 Z. z., z ktorých podľa žalobcov vyplýva, že ÚVZ SR pri ohrození verejného zdravia II. stupňa podáva návrhy na režimové opatrenia, nie je však oprávnený ich sám prijímať. Vydávaním opatrení pri ohrození verejného zdravia v čase vyhláseného a neskôr predĺženého núdzového stavu, bol podľa názoru žalobcov porušený zákon, čo spočíva v nedostatku vecnej pôsobnosti ÚVZ SR na vydávanie opatrení po vyhlásení mimoriadnej situácie a po vyhlásení núdzového stavu, ako aj v právnej forme týchto opatrení.

ÚVZ SR nepatrí medzi ústredné orgány štátnej správy, ani medzi ostatné ústredné orgány štátnej správy či iné ústredné štátne orgány v zmysle § 21 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy, v znení neskorších predpisov a v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 42/1994 Z. z. ÚVZ SR je zriadený zákonom č. 355/2007 Z. z.. Ide o rozpočtovú organizáciu štátu s pôsobnosťou pre územie Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, ktorá je zapojená finančnými vzťahmi na rozpočet ministerstva zdravotníctva SR. ÚVZ SR riadi a za jeho činnosť zodpovedá hlavný hygienik Slovenskej republiky, ktorého vymenúva a odvoláva na návrh ministra zdravotníctva vedúci služobného úradu ministerstva (§ 5 zákona č. 355/2007 Z. z.). Vecná pôsobnosť ÚVZ SR je vymedzená v ustanoveniach § 5 ods. 4 a § 10 a 11 zákona č. 355/2007 Z. z., pritom zahŕňa množstvo právnych vzťahov, ktorých podstatou je najmä existencia rôznych typov ohrození verejného zdravia a situácií spôsobujúcich potenciálne ohrozenie prenosnými ochoreniami.

Celosvetové šírenie vírusu coronavirus 2 - skratka SARS-CoV-2 (ochorenie COVID-19) nesporne ohrozuje zdravie ľudí, a teda možno z právneho hľadiska hovoriť o ohrození verejného zdravia. Pojem "ohrozenie verejného zdravia" je uvedený v § 48 zákona č. 355/2007 Z. z., ktoré rozlišuje ohrozenie verejného zdravia a ohrozenie verejného zdravia II. stupňa. V zmysle § 48 ods. 1 tohto zákona, ohrozenie verejného zdravia (okrem iného) nastáva pri výskyte prenosného ochorenia, podozrení na prenosné ochorenie alebo podozrení na úmrtie na prenosné ochorenie nad predpokladanú úroveň. V zmysle § 48 ods. 2 tohto zákona, ohrozenie verejného zdravia II. stupňa nastáva, ak je potrebné prijať opatrenia podľa osobitného predpisu (§ 6 až 9 zákona č. 42/1994 Z. z.), okrem iného pri výskyte prenosného ochorenia, podozrení na prenosné ochorenie alebo podozrení na úmrtie na prenosné ochorenie nad predpokladanú úroveň.

Rozlíšenie ohrozenia verejného zdravia a ohrozenia verejného zdravia II. stupňa, ako aj nadväzujúce kompetencie ÚVZ SR zaviedol zákon č. 172/2011 Z. z., ktorým sa zmenil a doplnil zákon č. 355/2007 Z. z. v dôsledku implementácie medzinárodných zdravotných predpisov. Vo všeobecnej časti dôvodovej správy tejto novely sa zavádza aj pojem "ohrozenie verejného zdravia II. stupňa", ktoré predstavuje vyšší stupeň ohrozenia vyžadujúci si postup podľa zákona č. 42/1994 Z. z., pričom na zabezpečenie postupu podľa tohto zákona, v prípade ohrozenia verejného zdravia II. stupňa, sa zároveň novelizoval tento zákon v tom, že sa rozširuje vymedzenie základného pojmu "mimoriadna udalosť", o ohrozenie verejného zdravia II. stupňa.

V osobitnej časti dôvodovej správy tejto novely sa uvádza: „Stav ohrozenia je rozdelený na stav ohrozenia verejného zdravia a na ohrozenie verejného zdravia 2. stupňa. Ak ohrozenie verejného zdravia nie je možné odstrániť prostredníctvom opatrení orgánov verejného zdravotníctva podľa zákona č. 355/2007 Z. z. a tento stav si vyžaduje kooperáciu so zložkami civilnej ochrany je v pôsobnosti regionálneho úradu verejného zdravotníctva alebo úradu verejného zdravotníctva SR podávať príslušnému orgánu návrh na vyhlásenie mimoriadnej situácie a návrh na vykonanie opatrení. Od podania návrhu na vyhlásenie mimoriadnej situácie výlučnú rozhodovaciu právomoc v tejto veci preberajú príslušné orgány podľa zákona NR SR č. 421/1994 Z. z.“

5. Žalobcovia poukázali na to, že ÚVZ SR odôvodnil svoju kompetenciu na prijímanie opatrení ustanoveniami § 12 a § 48 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z. z..

V zmysle § 12 zákona č. 355/2007 Z. z., ide o opatrenia na predchádzanie vzniku a šíreniu prenosných ochorení, ktoré sú taxatívne vymenované a medzi ktoré patrí napr. izolácia v domácom prostredí alebo v zdravotníckom zariadení, prípadne inom určenom zariadení, karanténne opatrenia, opatrenia zakazujúce alebo obmedzujúce hromadné podujatia, zákaz činnosti alebo prevádzky.

V zmysle § 48 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z. z., taxatívne vymenúva opatrenia, ktoré nariaďuje úrad verejného zdravotníctva alebo regionálny úrad verejného zdravotníctva pri ohrození verejného zdravia, ak v odseku 5 nie je ustanovené inak.

V zmysle § 48 ods. 5 zákona č. 355/2007 Z. z., pri ohrození verejného zdravia II. stupňa úrad verejného zdravotníctva alebo regionálny úrad verejného zdravotníctva podáva orgánom príslušným na úseku civilnej ochrany obyvateľstva návrh na vyhlásenie mimoriadnej situácie, prípadne ďalšie (taxatívnym spôsobom) vymenované návrhy.

Z uvedeného podľa žalobcov vyplýva, že ÚVZ SR je oprávnený vydávať opatrenia podľa § 48 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z. z. len v prípade, ak ide o situáciu presahujúcu územie regionálneho úradu verejného zdravia, pričom zákon ÚVZ SR nezveruje túto kompetenciu aj v prípade, ak ide o pandemické celoštátne ohrozenie verejného zdravia dosahujúce intenzitu mimoriadnej situácie alebo núdzového stavu, ktorý sa týka všetkých osôb na území štátu.

V tejto súvislosti žalobcovia poukázali na novú kompetenciu Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky, prijatú novelou zákona č. 69/2020 Z. z. o mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 v oblasti zdravotníctva, ustanovenú v § 4 ods. 1 písm. g) zákona č. 355/2007 Z. z., podľa ktorej „ministerstvo nariaďuje opatrenia podľa § 12 ods. 7; počas výnimočného stavu, núdzového stavu alebo mimoriadnej situácie (ďalej len „krízová situácia“) pri ohrození verejného zdravia nariaďuje ďalšie opatrenia, ktorými môže zakázať alebo nariadiť ďalšie činnosti v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas.“

Zákon č. 42/1994 Z. z. upravuje podmienky na účinnú ochranu života, zdravia a majetku pred následkami mimoriadnych udalostí, ako aj ustanovuje úlohy a pôsobnosť orgánov štátnej správy pri zabezpečovaní civilnej ochrany obyvateľstva. Na účely tohto zákona sa mimoriadnou situáciou rozumie obdobie ohrozenia alebo obdobie pôsobenia následkov mimoriadnej udalosti na život, zdravie alebo majetok, ktorá je vyhlásená podľa tohto zákona; počas nej sa vykonávajú opatrenia na záchranu života, zdravia alebo majetku, na znižovanie rizík ohrozenia alebo činnosti nevyhnutné na zamedzenie šírenia a pôsobenia následkov mimoriadnej udalosti, pričom na účely tohto zákona sa mimoriadnou udalosťou rozumie (okrem iného) aj ohrozenie verejného zdravia II. stupňa. Ustanovenia § 6 až 9 zákona č. 42/1994 Z. z., na ktoré odkazuje zákon č. 355/2007 Z. z. pri ohrození verejného zdravia II. stupňa, upravujú úlohy (vymenované príkladmo) a zodpovednosť orgánov civilnej ochrany, ktorými sú: Vláda Slovenskej republiky, ministerstvá, ostatné ústredné orgány štátnej správy, iné ústredné štátne orgány, okresné úrady, samosprávne kraje, obce, právnické osoby a fyzické osoby.

V zmysle § 3b ods. 4 zákona č. 42/1994 Z. z., mimoriadna situácia sa nevyhlasuje, ak bol vyhlásený výnimočný stav alebo núdzový stav. Ak bol po vyhlásení mimoriadnej situácie vyhlásený výnimočný stav alebo núdzový stav, postupuje sa podľa osobitného zákona. Osobitným zákonom upravujúcim výnimočný stav alebo núdzový stav je ústavný zákon č. 227/2002 Z.z.. Núdzový stav môže Vláda

Slovenskej republiky vyhlásiť len za podmienky, že došlo alebo bezprostredne hrozí, že dôjde k ohrozeniu života a zdravia osôb, a to aj v príčinnej súvislosti so vznikom pandémie, núdzový stav možno vyhlásiť len na postihnutom alebo na bezprostredne ohrozenom území. Núdzový stav možno vyhlásiť v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas, najdlhšie na 90 dní.

6. Žalobcovia definovali režim núdzového stavu, ktorý umožňuje v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas podľa závažnosti ohrozenia obmedziť základné práva a slobody a uložiť povinnosti na postihnutom alebo na bezprostredne ohrozenom území, a to najviac v zákonom presne stanovenom rozsahu. Postup orgánov štátnej správy počas núdzového stavu upravuje zákon č. 387/2002 Z. z., ktorý ustanovuje pôsobnosť orgánov verejnej moci pri riadení štátu v krízových situáciách mimo času vojny a vojnového stavu. Krízovou situáciou mimo času vojny a vojnového stavu je obdobie, počas ktorého je bezprostredne ohrozená alebo narušená bezpečnosť štátu a ústavné orgány môžu po splnení podmienok ustanovených v ústavnom zákone alebo osobitnom zákone na jej riešenie vyhlásiť výnimočný stav, núdzový stav alebo mimoriadnu situáciu.

7. Žalobcovia definovali režim krízového riadenia mimo času vojny a vojnového stavu, ktorý predstavuje súhrn riadiacich činností orgánov krízového riadenia, ktoré sú zamerané na analýzu a vyhodnotenie bezpečnostných rizík a ohrození, plánovanie, prijímanie preventívnych opatrení, organizovanie, realizáciu a kontrolu činností vykonávaných pri príprave na krízové situácie a pri ich riešení. Orgánmi krízového riadenia sú v zmysle zákona Vláda Slovenskej republiky, Bezpečnostná rada Slovenskej republiky, ministerstvá a ostatné ústredné orgány štátnej správy, Národná banka Slovenska, bezpečnostná rada kraja, obvodný úrad, bezpečnostná rada okresu, obec. Z uvedeného vyplýva, že úrad verejného zdravotníctva nepatrí medzi orgány krízového riadenia. Opatrenia na predchádzanie krízovým situáciám a na ich riešenie prijíma predovšetkým Vláda Slovenskej republiky a príslušné ministerstvá.

8. Na základe uvedeného sú žalobcovia názoru, že dosiahnuť elimináciu ohrozenia verejného zdravia možno viacerými právnymi spôsobmi, pričom determinujúca je závažnosť ohrozenia verejného zdravia a jej rozsah. Ak nejde o ohrozenie verejného zdravia II. stupňa, opatrenia môže nariaďovať úrad verejného zdravotníctva alebo regionálny úrad verejného zdravotníctva podľa zákona č. 355/2007 Z. z.. Avšak, ak je potrebné v súvislosti s ohrozením verejného zdravia prijať opatrenia podľa zákona č. 42/1994 Z.z., t.zn. ide o ohrozenie verejného zdravia II. stupňa, vždy sa vyhlasuje mimoriadna situácia. Ak bol po vyhlásení mimoriadnej situácie vyhlásený núdzový stav, postupuje sa podľa zákona č. 227/2002 Z. z., a vecná pôsobnosť ÚVZ SR sa nevzťahuje na riešenie krízových situácií či ich následkov, preto na prijímanie opatrení na riešenie krízovej situácie a jej následkov sa uplatňuje ústavný zákon č. 227/2002 Z. z., zákon č. 387/2002 Z. z. a zákon č. 42/1994 Z. z., a nie ustanovenia zákona č. 355/2007 Z. z..

9. Žalobcovia uviedli, že ak by zákonodarca mal v úmysle zveriť úradu verejného zdravotníctva kompetenciu spočívajúcu v nariaďovaní opatrení počas výnimočného stavu, núdzového stavu alebo mimoriadnej situácie, prípadne pri ohrození verejného zdravia II. stupňa, tak by to formuloval v § 48 zákona č. 355/2007 Z. z. (prípadne v uvedených špeciálnych zákonoch). V zmysle zákona č. 355/2007 Z. z., úrad verejného zdravotníctva disponuje právomocou pri vzniku epidémie nariaďovať opatrenia pri ohrození verejného zdravia. Faktom však zostáva, že v prípade vyhlásenia mimoriadnej situácie a núdzového stavu sú štátne orgány povinné postupovať podľa špeciálnych zákonov, upravujúcich krízové situácie.

S poukazom na zákonom vymedzenú právomoc na nariadenie opatrení pri ohrození verejného zdravia, odvodenie pôsobnosti ÚVZ SR na vydávanie opatrení aj v čase mimoriadnej situácie a núdzového stavu, pri ohrození verejného zdravia II. stupňa podľa § 48 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z. z., žalobcovia považujú za prekročenie rozsahu pôsobnosti, ktoré spôsobuje nezákonnosť vydaných opatrení v podobe vyhlášok. Žalobcovia svoj názor opreli aj o názor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktorá upozornila na nezákonný postup ÚVZ SR, a že ani po prijatí noviel zákona č. 355/2007 Z. z. zákonom č. 286/2020 Z. z., zákonom č. 318/2020 Z. z. a zákonom č. 319/2020 Z. z., sa napriek snahe zákonodarcu na uvedených nedostatkoch nič nezmenilo. V tejto súvislosti žalobcovia dali do pozornosti, že generálny prokurátor podal návrh dňa 18.03.2021 podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky na začatie konania o súlade právnych predpisov a pozastavenie účinnosti niektorých ustanovení zákona č. 355/2007 Z. z., a preto žalobcovia považujú za neúčinné, nevykonateľné a nesankcionovateľné aj režimové opatrenia ÚVZ SR ako aj režimové opatrenia regionálnych úradov verejného zdravotníctva prijaté počas ohrozenia verejného zdravia II. stupňa.

10. Žalobcovia citovali § 21 ods. 1 písm. f) zákona č. 400/2015 Z. z., v zmysle ktorého sú názoru, že aj vyhlášky úradu verejného zdravotníctva môžu byť publikované v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, no napriek tomu sú vyhlášky úradu verejného zdravotníctva publikované vo Vestníku Vlády Slovenskej republiky, ktorý je zverejňovaný na webovom sídle Ministerstva vnútra Slovenskej republiky.

Podľa § 15 zákona č. 400/2015 Z. z., o všetkom, čo bolo v zbierke zákonov vyhlásené, sa má za to, že dňom vyhlásenia sa stalo známym každému, koho sa to týka. V zmysle uvedeného sú žalobcovia názoru, že zatiaľ čo o všeobecne záväzných právnych predpisoch publikovaných v Zbierke zákonov Slovenskej republiky platí nevyvrátiteľná domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov (a teda platí o nich zásada „neznalosť neospravedlňuje“), v prípade všeobecne záväzných právnych predpisov publikovaných vo Vestníku Vlády Slovenskej republiky táto domnienka neplatí. Na uvedenom nič nezmenilo ani uznesenie Vlády Slovenskej republiky č. 180 zo dňa 07.04.2021, ktorým sa menia zásady vydávania Vestníka Vlády Slovenskej republiky. Vo Vestníku Vlády Slovenskej republiky je možné uverejniť aj vyhlášky úradu verejného zdravotníctva, napriek tomu je Vestník Vlády Slovenskej republiky stále skôr publikačným prostriedkom určeným orgánom verejnej moci, než bežným občanom, o čom svedčí skutočnosť, že jeho zverejnenie má v gescii Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Z uvedeného vyplýva, že vyhlášky úradu verejného zdravotníctva neboli zverejnené v správnom publikačnom prostriedku, ak ich cieľom bolo zaväzovať obyvateľstvo. Vyhlášky, opatrenia či iné akty iných orgánov štátnej správy, ktoré nie sú zverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, totiž nie sú všeobecne záväzné.

11. Žalobcovia podaním doručeným súdu elektronicky dňa 18.10.2021, po tom ako správny súd vyzval žalobcov na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 2.765,-EUR (za každý výrok napadnutého uznesenia vlády SR a vyhlášky ÚVZ SR, t.j. 79 x 35,-EUR), s takýmto postupom súdu nesúhlasili a v zmysle zákona č. 9/2010 Z.z. podali sťažnosť s odôvodnením, že napadnuté uznesenia resp. vyhlášky vychádzajú z rovnakého právneho základu a preto žiadali o zníženie súdneho poplatku za dva napadnuté správne akty na 70,-EUR (t.j. 2 x 35,-EUR).

Zároveň žalobcovia konštatovali, že v prípade, ak správny súd posúdi sťažnosť ako nedôvodnú, potom trvajú na preskúmaní šiestich právnych aktov, ktoré opätovne označili a špecifikovali, a na preskúmaní ostatných právnych aktov netrvali, od ich súdneho prieskumu upustili.

Spolu s podaním žalobcovia uhradili súdny poplatok vo výške 210,-EUR.

III. Vyjadrenie žalovaného v I. rade vláda Slovenskej republiky.

12. Žalovaný v I. rade sa k žalobe vyjadril podaním zo dňa 21.10.2021, doručeným súdu dňa 28.10.2021 s tým, že prijatím napadnutých uznesení vláda SR konala v súlade s Ústavou SR, v súlade so zákonom o bezpečnosti štátu, ako aj v súlade s kompetenčným zákonom, v záujme ochrany zdravia a života občanov. Navrhol, aby súd podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP žalobu odmietol. V prípade, ak by súd ustálil, že nie sú splnené podmienky na odmietnutie žaloby, navrhol konanie podľa § 99 písm. b) SSP zastaviť.

13. Žalovaný v I. rade, v súvislosti s napadnutými uzneseniami vlády Slovenskej republiky (ďalej len „vláda SR“) má zato, že žaloba je neprípustná. V tejto súvislosti žalovaný citoval ust. § 7 písm. h) SSP, v zmysle ktorého, správne súdy nepreskúmajú rozhodnutia, opatrenia, rozkazy, nariadenia, príkazy a pokyny, personálne rozkazy a disciplinárne rozkazy orgánov verejnej správy, ktorých preskúmanie vylučuje osobitný predpis. Ďalej citoval aj ust. § 1aa zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov (ďalej len „kompetenčný zákon“), v zmysle ktorého, vláda rozhoduje spravidla formou uznesenia vlády; uznesenie vlády nepodlieha preskúmaniu súdom, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Na základe uvedeného potom žalovaný v I. rade uviedol, že kompetenčný zákon v citovanom ustanovení odkazuje priamo na § 244 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, ktorý upravoval správne súdnictvo (v súčasnosti SSP), t.j. uznesenia vlády SR sú vylúčené z preskúmania správnym súdom. Podľa dôvodovej správy k SSP bolo účelom zákonodarcu, vyňať z preskúmania také rozhodnutia, ktoré by mohli spôsobiť aplikačné problémy. Vláda SR je vrcholným orgánom výkonnej moci, ktorá má, okrem iného, normotvornú právomoc, ktorá spočíva v možnosti vydávať nariadenia na vykonanie zákona, ako aj vydať nariadenie v medziach zákona. Vzhľadom na uvedené, predmetná správna žaloba je neprípustná. Uvedený právny názor žalovaný v I. rade oprel o rozhodovaciu prax slovenských súdov

a to Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 5S/16/2021 zo dňa 29.06.2021, o preskúmanie zákonnosti uznesenia vlády SR č. 30, zo dňa 17.01.2021, uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 8/2021 Z. z. a uznesenia vlády SR č. 44, zo dňa 20.01.2021, uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 14/2021 Z.z., Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 2S/78/2021 zo dňa 13.08.2021, o preskúmanie zákonnosti uznesenia vlády SR č. 230, zo dňa 16.04.2021, uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky ako Uznesenie č. 138/2021 Z. z., Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 5S/86/2021 zo dňa 21.09.2021, o preskúmanie uznesení vlády SR a iné.

S ohľadom na uvedenú argumentáciu žalovaný v I. rade navrhol, aby správny súd podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP odmietol žalobu ako neprípustnú.

14. Žalovaný v I. rade, vzhľadom na skutočnosť, že žalovaným v II. rade je Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky, sa nevyjadril k žalobe v časti zrušenia vyhlášok Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky.

15. Žalovaný v I. rade poukázal aj na procesné podmienky konania, ktoré je súd povinný skúmať ex offo od začatia konania až do jeho skončenia kedykoľvek počas konania a namieta svoju pasívnu vecnú legitimitáciu. Žalobcovia označili ako žalovaného v I. rade Slovenskú republiku, konajúcu prostredníctvom vlády SR, pričom vláda SR nie je ústredným orgánom štátnej správy, ale vrcholným orgánom výkonnej moci, ktorý stojí na vrchole rozvetvenej štruktúry orgánov štátnej správy, a ako kolektívny orgán organizuje, zjednocuje, riadi a kontroluje činnosť týchto orgánov. Vláda SR je definovaná v čl. 108 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „Ústava SR“) ako vrcholný orgán výkonnej moci. Vláda SR vykonáva svoje Ústavou SR priznané kompetencie (čl. 119). Vláda SR ako Ústavou SR zakotvený vrcholný orgán výkonnej moci nemôže vystupovať ako ústredný orgán štátnej správy, a nie je teda v tejto právnej veci pasívne legitimovaná.

16. V kontexte s označením žalovaného v I. rade uviedol, že žiadny právny predpis neustanovuje, že v danej právnej veci by bola založená procesná spôsobilosť vlády SR, resp. že by vláda SR mala právnu subjektivitu. V tejto súvislosti žalovaný v I. rade poukázal a citoval z rozhodnutí:

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/227/2019 zo dňa 28.11.2019 „... právny záver nižších súdov o nedostatku procesnej subjektivity označenej žalovanej (vlády SR) nevykazuje znaky nesúladu s úpravou zákona č. 575/2001 Z. z. ...“

Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 31/99 zo dňa 17.03.1999 „Vládu Slovenskej republiky nemožno pokladať za ústredný orgán štátnej správy Slovenskej republiky.“

Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. SŽ - O - NS 64/03 zo dňa 27.09.2004 vyplýva, že vláda SR je najvyšším orgánom výkonnej moci. Moc výkonnú nie je možné stotožniť sústrednými orgánmi štátnej správy. Podľa čl. 122 Ústavy SR sa ústredné a miestne orgány štátnej správy zriaďujú výlučne zákonom. Ustanovenie § 3 a nasl. zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov vládu SR nezaraďuje medzi ústredné orgány štátnej správy Slovenskej republiky, ktoré sú zriaďované zákonom. Vládu SR nemožno považovať za ústredný orgán štátnej správy. Vláda SR nie je ani orgánom územnej samosprávy a ani orgánom záujmovej samosprávy alebo ďalšej právnickej osoby, ktorým by zákon zveril rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Vláda SR nie je právnickou osobou, nemá v zmysle § 19 OSP 61 CSP) spôsobilosť mať práva a povinnosti v oblasti občianskeho práva, pričom procesnú spôsobilosť jej nepriznáva žiadny zákon.

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 5S/16/2021-184 zo dňa 29.06.2021 „Za zásadné v rámci skúmania procesných podmienok správny súd považuje i posúdenie pasívnej legitimitácie vlády Slovenskej republiky. Podľa názoru správneho súdu, pasívna legitimitácia žalovaného v tomto súdnom konaní nie je daná. Je tak tomu z dôvodu, že vláda SR nie je orgánom verejnej správy a napadnuté uznesenia nie sú rozhodnutím a ani opatrením v zmysle ust. § 3 ods. 1 písm. b) a písm. c) SSP a neboli vydané v administratívnom konaní v zmysle ust. § 3 ods. 1 písm. a) SSP, nakoľko vláda nie je orgánom verejnej správy, ale vrcholným orgánom výkonnej moci, ktorý stojí na vrchole rozvetvenej štruktúry orgánov štátnej správy a ako kolektívny orgán organizuje, zjednocuje, riadi a kontroluje činnosť týchto orgánov (bližšie pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Sžz 5/2013). Vláda ako Ústavou SR zakotvený vrcholný orgán výkonnej moci nemôže vystupovať ako orgán verejnej správy a nie je teda v tejto právnej veci pasívne legitimovaná. V zmysle vyššie uvedeného preto nemôže dôjsť ani k žalobcom namietanému porušeniu čl. 46 ods. 2 Ústavy SR.“

V konaní pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 5S/86/2021, o preskúmanie uznesení vlády SR a iné, súd uznesením sp.zn. 5S/86/2021-356 zo dňa 21.09.2021 v častiach o preskúmanie jednotlivých

uznesení vlády SR, vylúčil na samostatné konanie a žalobu v tejto časti odmietol. V odôvodnení predmetného uznesenia správny súd uviedol: „36. Podľa názoru správneho súdu, pasívna legitímácia vlády SR v tomto preskumavacom súdnom konaní nie je daná. Je tak tomu z dôvodu, že vláda SR nie je orgánom verejnej správy a napadnuté uznesenia nie sú rozhodnutím a ani opatrením v zmysle ust. § 3 ods. 1 písm. b) a písm. c) SSP a tieto neboli vydané v administratívnom konaní v zmysle ust. § 3 ods. 1 písm. a) SSP, nakoľko vláda nie je orgánom verejnej správy.“

17. V závere žalovaný v I. rade uviedol, že vzhľadom na nespochybniteľnú existenciu pandémie a v danom čase aktuálnu situáciu v Slovenskej republike, postupovala vláda SR podľa čl. 5 ods. 3, písm. g) ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bezpečnosti štátu“) „v čase núdzového stavumožno v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas podľa závažnosti ohrozenia obmedziť základné práva a slobody a uložiť povinnosti na postihnutom alebo bezprostredne ohrozenom území, ktorým môže byť aj celé územie Slovenskej republiky“a to aj „obmedziť slobodu pohybu a pobytu“.

Napadnuté uznesenia vlády SR boli vydané, nakoľko v zmysle zákona o bezpečnosti štátu vznikla potreba obmedziť niektoré základné ľudské práva a slobody v čase, keď ohrozenie života a zdravia občanov bolo veľmi vysoké a bezprostredne hrozilo, že šírením koronavírusu COVID-19 dôjde k ďalším nenapraviteľným a podstatným stratám na životoch, alebo k zásadnému ohrozeniu zdravia na celom území Slovenskej republiky. Rovnako tu bola hrozba kolapsu poskytovania zdravotnej starostlivosti v nemocniciach a nárast pacientov s ochorením na koronavírus COVID-19, ktorých zdravotný stav si vyžadoval hospitalizáciu a enormná záťaž na zdravotnícky personál v prvej línii.

Riadnym výkonom verejnej moci v situácii pandémie koronavírusu COVID-19, je dôsledné plnenie z Ústavy SR vyplývajúceho pozitívneho záväzku štátu chrániť aj legislatívnou cestou životy a zdravie obyvateľov. Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 10/2013 z 10.12.2014 „Právny základ ochrany zdravia v Slovenskej republike predstavuje čl. 40 Ústavy Slovenskej republiky. Je ním deklarovaný pozitívny záväzok štátu účinne zabezpečovať ochranu zdravia, ktorý je realizovaný predovšetkým prijatím právnej úpravy zameranej na ochranu zdravia.“ (právna veta publikovaná v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 6/2014).

S poukazom na vyššie uvedené žalovaný v I. rade má za to, že vláda SR prijatím napadnutých uznesení konala v súlade s Ústavou SR, v súlade so zákonom o bezpečnosti štátu, ako aj v súlade s Kompetenčným zákonom, v záujme ochrany zdravia a života občanov.

IV. Vyjadrenie žalovaného v II. rade Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky.

18. Žalovaný v II. rade sa k žalobe vyjadril podaním zo dňa 27.10.2021, doručeným súdu elektronicky dňa 02.11.2021 s tým, že navrhol správne súdu žalobu odmietnuť ako neprípustnú.

19. Hneď v úvode svojho vyjadrenia žalovaný v II. rade namietal nedostatok právomoci správneho súdu na prieskum napadnutých právnych aktov, nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcov, nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaných, neexistujúci predmet konania a oneskorené podanie žaloby.

20. Žalovaný v II. rade citoval ust. čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, ktorý má dôležitý význam i pre súdnicstvo, ako tretiu zložku štátnej moci. Koncept správneho súdnicstva spočíva na zásadách determinovaných v zákone č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) tým, že osoba, ktorá sa cíti byť dotknutou na svojich právach a právnom chránených záujmoch môže napadnúť iba taký právny akt, prípadne taký postup orgánu verejnej správy, ktorý možno subsumovať pod konkrétny typ žaloby uvedenej v SSP a v tejto súvislosti citoval nález Ústavného súdu SR sp.zn. PL.ÚS 12/01 zo dňa 04.12.2007 judikovaný v plenárnom rozhodnutí PL. ÚS 37/2015.

Napadnuté uznesenia Vlády a vyhlášky ÚVZ SR nie len že nenapíňajú legálnu definíciu rozhodnutí (a ani opatrení) na účely SSP (nie sú výsledkom formalizovaného administratívneho konania, ktoré by malo svoj formálny začiatok, priebeh, koniec a účastníkov konania), ale sú označené v súlade s nomenklatúrou slovenského právneho poriadku ako „uznesenia“ a „vyhlášky“.

Právna úprava Slovenskej republiky predpokladá vydávanie uznesení Vlády o vyhlásení núdzového stavu či opatrení Vlády podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 5 ods. 4 v spojení s čl. 6 ods. 2 písm. f) ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov (ďalej len „Krizová Ústava“). Rovnako zákon č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „ZoOVZ“) obsahuje splnomocňovaciu normu § 59b ZoOVZ, ktorá oprávňuje ÚVZ SR prijímať nevyhnutné opatrenia podľa § 12 ZoOVZ a § 48 ods. 4 ZoOVZ vo forme všeobecne záväzných právnych predpisov.

Normatívna povaha opatrení ÚVZ SR bola zakotvená novelou - zákonom č. 286/2020 Z. z. (ďalej len „Novela“), do účinnosti ktorej boli opatrenia ÚVZ SR kvalifikované ako hybridné správne akty majúce konkrétny predmet a vzťahujúce sa na neurčitý počet adresátov. Účinnosťou Novely, nadobudli opatrenia (v zmysle explicitného zákonného splnomocnenia obsiahnutého ust. § 59b ZoOVZ) normatívny charakter. Formálne vymedzenie napadnutých právnych predpisov je potrebné rešpektovať, nakoľko vychádza z vôle zákonodarcu. V tejto súvislosti žalovaný v II. rade poukázal na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp.zn. 5a 138/2020 zo dňa 21.05.2020 v konaní o žalobe smerujúcej voči uzneseniu vlády Českej republiky o vyhlásení núdzového stavu, v ktorom Najvyšší správny súd ČR uviedol, že pri hodnotení povahy napádaného aktu v kontexte možností jeho súdneho prieskumu je nutné vychádzať z toho, ako daný akt označuje zákonodarca, resp. ústavodarca. V prípade posudzovania, či je nejaký akt hybridným správnym aktom je potrebné uplatniť nie len obsahové, resp. materiálne kritérium, ale naopak formálno-materiálne kritérium.

Žalovaný v II. rade tiež poukázal na uznesenie Najvyššieho správneho súdu ČR sp. zn. 8Ao/7/2010 zo dňa 21.01.2011, v ktorom najvyšší správny súd vyslovil, že osoby nemôžu pred správnym súdom napadnúť akýkoľvek akt tvrdiac, že sa jedná o hybridný akt preskúmateľný v takomto konaní, pretože uvedenému bráni existencia výslovnej zákonnej úpravy formy daného právneho aktu. Ak zákon výslovne stanovuje formu príslušného právneho aktu a táto forma je dodržaná, nie je tu spravidla priestor pre hodnotenie povahy takéhoto aktu. Ak teda zákonodarca prejaví jednoznačnú vôľu, aby bol právny akt vydaný v určitej forme, a pri tejto vôli zotrvá, nemôže súd v správnom súdnictve túto formu zvrátiť. Pokiaľ by si správny súd takúto právomoc prisvojil, narušil by tým princíp delby moci a právnú istotu.

21. Ak by krajský súd preskúmal či dokonca vyslovil nesúlad napadnutých predpisov s Ústavou SR, konal by v priamom rozpore s vôľou zákonodarcu. Ústavný súd už opakovane deklaroval, že účel konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy SR (a teda aj čl. 129 ods. 6 Ústavy SR) nemožno dosiahnuť v inom type konania, pričom Ústavný súd už uznesenia Vlády o vyhlásení núdzového stavu a jeho predĺžení preskúmal v konaniach sp.zn. PL. ÚS 22/2020-104 a sp.zn. PL. ÚS 2/2021-80, v rámci ktorých vyslovil, že napadnuté uznesenia Vlády považuje za súladné s Ústavou SR.

V tejto súvislosti žalovaný v II. rade poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 6Sžk/11/2019 zo dňa 15.10.2020, v ktorom sa tiež zaoberal prípustnosťou prieskumu vyhlášky Okresného úradu Bratislava, ktorá určila rozsah záplavového územia. Kasačná sťažnosť smerovala voči prvostupňovému rozsudku Krajského súdu v Bratislave, ktorý napadnutú vyhlášku preskúmal, a následne zrušil. Najvyšší súd SR sa so závermi Krajského súdu v Bratislave ohľadne jeho právomoci na prieskum napadnutej vyhlášky nestotožnil a uviedol, že primárnym účelom správneho súdnictva je poskytovanie ochrany subjektívnym právam fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Priamy dotyk na týchto právach u fyzických a právnických osôb označil za procesnú podmienku spojenú s existenciou ich aktívnej žalobnej legitímácie. O priamom dotyku na subjektívnych právach však možno hovoriť v zásade len pri individuálnych správnych aktoch, teda takých, ktoré majú konkrétne vymedzeného adresáta. Z tohto dôvodu preto správne súdnictvo vo všeobecnosti neposkytuje ochranu vo vzťahu k všeobecne záväzným právnym predpisom orgánov verejnej správy. Adresátom týchto predpisov je totiž v zásade neurčitý počet osôb. Jedinou výnimkou v tomto smere však zostáva preskúmanie zákonnosti všeobecne záväzných nariadení územnej samosprávy podľa § 357 až § 367 SSP. Preto pokiaľ zákon v § 3 ods. 1 písm. a) SSP spája administratívne konanie aj s vydávaním normatívnych správnych aktov, je nutné pod týmto rozumiť práve všeobecné záväzné nariadenia obcí, miest, mestských častí a samosprávnych krajov.

22. Uvedená súdna prax sa neodchýlila ani pri súdnom prieskume vyhlášok ÚVZ SR ako vyplýva z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v kompetenčnom spore vedenom pod sp. zn. 1KO/36/2020, v ktorom najvyšší súd, rovnako ako aj Krajský súd v Bratislave v konaní, v ktorom žalobkyňa návrhom doručeným Okresnému súdu Stará Ľubovňa okrem iného žiadala, aby súd určil, že vyhlášky ÚVZ SR č. 16 zo dňa 30.10.2020 a č. 20 a 21 zo 06.11.2020 sú neplatné a postúpil vec Krajskému súdu v Bratislave z dôvodu vyslovenia svojej nepríslušnosti; Krajský súd v Bratislave nesúhlasil s postúpením veci z dôvodu, že vec nepatrí do agendy správneho súdnictva a vec predložil na rozhodnutie kompetenčnému senátu Najvyššieho súdu SR. Krajský súd v Bratislave poukázal na skutočnosť, že predmetné vyhlášky ÚVZ SR sú všeobecne záväzným právnym predpisom a nemôžu byť, a ani nie sú správnym aktom, pričom poukázal na uznesenie Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 287/2014, podľa ktorého vyhláška orgánu verejnej

správy sa nemôže preskúmať ako individuálny správny akt, keďže je všeobecne záväzným právnym predpisom. Ústavnosť, resp. súlad s ústavou, ústavnými zákonmi a medzinárodnými zmluvami, môže preskúmať iba Ústavný súd a iba na základe žaloby na to oprávnených subjektov. Kompetenčný senát na otázku, či predmet konania, tak ako ho vymedzila žalobkyňa, možno z hľadiska vecnej príslušnosti zaradiť do správneho súdnictva a to vzhľadom na ust. § 6 a § 7 SSP so záverom „Primárnym účelom správneho súdnictva je poskytovanie ochrany subjektívnym právam fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 2, § 5 ods. 2). Priamy dotyk na týchto právach je u fyzických a právnických osôb procesnou podmienkou spojenou s unesením ich aktívnej žalobnej legitímácie. O priamom dotyku na subjektívnych právach však možno hovoriť v zásade len pri individuálnych správnych aktoch, teda takých, ktoré majú konkrétneho adresáta. Z tohto dôvodu preto správne súdnictvo vo všeobecnosti neposkytuje ochranu vo vzťahu k všeobecne záväzným právnym predpisom orgánov verejnej správy. Adresátom týchto predpisov je totiž v zásade neurčitý počet osôb. Jedinou výnimkou v tomto smere v nadväznosti na bývalé znenie § 250zfa OSP naďalej zostáva preskúmanie zákonnosti všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy v zmysle § 357 až 367 SSP. Pokiaľ preto zákon v § 3 ods. 1 písm. a) SSP spája administratívne konanie aj s vydávaním normatívnych správnych aktov, je nutné pod týmto rozumiť práve všeobecne záväzné nariadenia obcí, miest, mestských častí a samosprávnych krajov. Vzhľadom na to, že pri všeobecne záväzných právných predpisoch nemožno vo vzťahu k ich adresátovi hovoriť o priamom dotyku na subjektívnych právach, aktívnu žalobnú legitímáciu pri preskúmaní zákonnosti všeobecne záväzných nariadení zákon zveruje vo všeobecnosti prokurátorovi a po novom pri ochrane verejného záujmu v oblasti životného prostredia aj zainteresovanej verejnosti (§ 359). ...“ Kompetenčný senát poukázal v tejto súvislosti aj na rozsudok správneho kolégia sp. zn. 6 SŽk/11/2019 zo dňa 15.10.2020 a pomerne konštantnú judikatúru Ústavného súdu SR (PL. ÚS 2/2013, PL. ÚS 37/2015, I. ÚS 387/2014), ktoré ohľadne neprípustnosti preskúmania normatívnych právnych aktov, teda všeobecne záväzných právnych predpisov verejnej správy v správnom súdnom konaní, s výnimkou všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy, zaujali rovnaký názor ako kompetenčný senát najvyššieho súdu.“

23. Žalovaný v II. rade ohľadom vyhlášok ÚVZ SR poukázal aj na nález Ústavného súdu I. ÚS 211/2021, v ktorom ústavný súd konštatoval, že právny predpis môže v istých prípadoch niesť aj konkrétny prvok - obsahovo sa takto jedná o hybridný právny akt. Aj keby bol tento prvok dominantný, stále pôjde o právny predpis. Ústavný súd označil za typický príklad zákon o štátnom rozpočte, týkajúci sa konkrétneho kalendárneho roka, v prípade ktorého je individuálny prvok veľmi výrazný, no napriek tomu sa musí brať ohľad na jeho formálne označenie. Rovnako v prípade vyhlášok ÚVZ SR, ktoré boli do právnej úpravy vnesené Novelou, sa jedná formálne o normatívne právne akty a túto ich formu je potrebné rešpektovať. Ústavný súd akcentoval, že je potrebné rozlišovať medzi vyhláškami ÚVZ SR nariadenými podľa § 59b ZoOVZ a opatreniami ÚVZ SR nariadenými pred účinnosťou spomínanej Novelu, ktorých výslovná forma v zákone absentovala. Z tohto dôvodu sa otázkou ich právneho charakteru v minulosti zaoberal ústavný súd, ktorý deklaroval, že sa jedná o hybridné akty s individuálnym aj normatívnym prvkom, ktoré bolo možné napadnúť správnu žalobou. Na vyhlášky ÚVZ SR je však potrebné nazerať ako na všeobecne záväzné právne predpisy podľa čl. 123 Ústavy vydávané na základe špeciálneho delegačného ustanovenia obsiahnutého v ZoOVZ. Ústavný súd už vo svojej praxi podrobil prieskumu vyhlášky ÚVZ SR - napr. vyhlášku ÚVZ SR č. 226/2021 V. v. SR, ktorej uznesením PL. ÚS 10/2021 pozastavil účinnosť.

24. Žalovaný v II. rade namieta aj absentujúci predmet konania. Napadnuté uznesenia Vlády a vyhlášky ÚVZ SR, aj keby boli preskúmateľne v tomto konaní, nie sú už účinné, a teda nevyvolávajú právne následky.

Napadnuté uznesenia Vlády nariaďovali opatrenia podľa čl. 5 ods. 4 krízovej ústavy v nadväznosti na vyhlásený núdzový stav, ktorý sa uznesením Vlády č. 175/2021 Z.z. uplynutím 14. mája 2021 skončil. Predmetné uznesenie zrušilo obmedzenia a zákazy vyplývajúce z napadnutých uznesení Vlády. Žaloba bola podaná v posledný deň trvania núdzového stavu a jeho skončením odpadol aj predmet konania v časti napadnutých uznesení Vlády.

Predmet konania absentuje aj vo vzťahu k napadnutým vyhláškam ÚVZ SR, ktoré boli už takisto zrušené. Súdy príslušné na konanie o súlade právnych predpisov, nemôžu tvrdenú (a čisto hypotetickú) nezákonnosť či protiústavnosť právnych predpisov skúmať spätne, ale výlučne iba pro futuro. Ak je napadnutý právny predpis zrušený, neexistuje dôvod ani potreba jeho bližšej analýzy (viď napr. uznesenie Ústavného súdu sp.zn. PL. ÚS 27/2020-108 z 30.06.2021, ktorým zastavil konanie o návrhu

prezidentky na vyslovenie nesúlady ust. § 58 ods. 5 ZoOVZ s Ústavou z dôvodu, že zákonodarca po začatí konania o súlade právnych prepisov napadnuté ustanovenie zmenil, resp. precizoval).

25. Žalovaný v II. rade tiež poukázal, že aj keby boli napadnuté právne predpisy preskúmateľné správnym súdom (čo je v zmysle vyššie uvedeného vylúčené), žaloba by bola vo vzťahu k niektorým napadnutým právnym aktom podaná oneskorene. Žalobcovia podali žalobu dňa 14.05.2021, a preto by v prípade aplikácie § 181 SSP museli napadnúť akty oznámené najneskôr dňa 14.03.2021, nie je zrejmé, prečo žalobcovia napadli aj uznesenie vlády č. 72/2020 Z. z., uznesenie vlády č. 290/2020 Z. z., uznesenie vlády č. 298/2020 Z. z., uznesenia vlády č. 306/2020 Z. z., uznesenie vlády č. 386/2020 Z. z., uznesenie vlády č. 427/2020 Z. z., uznesenie vlády č. 453/2020 Z. z., uznesenie vlády č. 1/2021 Z. z., uznesenie vlády č. 8/2021 Z. z., uznesenie vlády č. 14/2021 Z. z., uznesenie vlády č. 49/2021 Z. z., uznesenie vlády č. 64/2021 Z. z., uznesenie vlády č. 94/2021 Z. z. a vyhlášku ÚVZ SR č. 39 zo dňa 10.12.2020.

Žalovaný konštatoval, že vady konania ako absencia právomoci a vecnej príslušnosti súdu na prieskum napadnutých právnych aktov a z nej vyplývajúci nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcov, pasívnej vecnej legitímácie žalovaných a absentujúci predmet konania či oneskorene podaná žaloba, predstavujú také procesnoprávne prekážky, pre ktoré nemožno v konaní pokračovať a žalobu je potrebné odmietnuť.

26. K námietke dôvodom žaloby, že napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie vydal orgán, ktorý na to nebol zo zákona oprávnený, žalovaný v II. rade uviedol, že kompetencia vlády nariadiť opatrenia podľa Krízovej ústavy vyplýva explicitne z čl. 6 ods. 2 písm. a) Krízovej ústavy „Vláda zodpovedá za bezpečnosť štátu“ a čl. 6 ods. 2 písm. f) Krízovej ústavy „Vláda prijíma opatrenia na zmiernenie a odstraňovanie škôd a iných následkov spôsobených v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu“. Navyše, už čl. 1 ods. 2 Krízovej ústavy pojednáva o tom, že „základnou úlohou verejnej moci v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu je vykonávať všetky potrebné opatrenia na obranu štátu a zachovanie jeho bezpečnosti, na ochranu života a zdravia osôb...“. Navyše, riadenie štátu v krízových situáciách upravuje aj zákon č. 387/2002 Z. z. o riadení štátu mimo času vojny a vojnového stavu v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZOKS“). V zmysle ust. § 4 ods. 1 písm. a) ZOKS, prijíma vláda opatrenia na predchádzanie krízovým situáciám a na ich riešenie. Navyše, v zmysle ust. § 10b ZOKS je vláda oprávnená v krízovej situácii podľa tohto zákona ukladať povinnosti a vyžadovať plnenie opatrení hospodárskej mobilizácie v rozsahu ustanovenom osobitným predpisom. Rovnaký záver vyplýva aj z nálezu Ústavného súdu sp.zn. PL. ÚS 22/2020, v ktorom ústavný súd konštatoval, že „... čl. 11 ods. 1 ústavného zákona o bezpečnosti štátu vymedzuje tri druhy rozhodnutí vlády súvisiacich s núdzovým stavom: (a) rozhodnutie o vyhlásení núdzového stavu, (b) rozhodnutie o skončení núdzového stavu a (c) rozhodnutie o obmedzení základných práv a slobôd a uložení povinností.“ Ústavný súd sa odvolal aj na dôvodovú správu k čl. 5 Krízovej ústavy „V súlade s princípom pozitívneho vymenovania sa v odseku 3 návrhu ústavného zákona vymedzuje súpis základných práv a slobôd, ktoré môže vláda Slovenskej republiky obmedziť na ohrozenom území pri vyhlásení núdzového stavu alebo počas jeho trvania. Vláda Slovenskej republiky môže tak urobiť len v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas podľa závažnosti ohrozenia. V nadväznosti na čl. 51 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky zveruje návrh ústavného zákona vláde Slovenskej republiky právomoc obmedziť taxatívne vymenované základné práva a slobody, a to s cieľom riešiť núdzový stav v štáte. Vláda Slovenskej republiky môže obmedziť všetky podmienky práva a slobody súčasne alebo len niektoré z nich, pričom je pri rozhodovaní o tomto rozsahu viazaná závažnosťou ohrozenia bezpečnosti v súvislosti s núdzovým stavom.“

Z čl. 109 ods. 1 Ústavy SR vyplýva, že vláda je kolektívny orgán, ktorý sa v zmysle čl. 118 Ústavy SR uznáva na svojich rozhodnutiach a čl. 119 písm. n) Ústavy SR reflektuje kompetenciu vlády vyhlásiť núdzový stav. Z uvedeného vyplýva, že formou rozhodnutí je uznesenie. Formu rozhodovania vlády uzneseniami zdôrazňuje i § 1aa zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov, podľa ktorého vláda rozhoduje spravidla formou uznesenia.

Čl. 5 ods. 1 Krízovej ústavy stanovuje ústavné podmienky pre vykonávanie pôsobnosti vlády v kontexte núdzového stavu. V súčinnosti s čl. 109 ods. 1 a čl. 118 Ústavy SR sa pri výkone svojej pôsobnosti podľa čl. 5 Krízovej ústavy, vláda na svojich rozhodnutiach uznáva, teda majú podobu uznesenia, ktoré sa v kontexte čl. 11 Krízovej ústavy publikujú v Zbierke zákonov Slovenskej republiky. Tomuto zodpovedá i ústavná prax prijímania rozhodnutí vlády v súvislosti s núdzovým stavom, napr. uznesenie vlády č. 752 z 28. novembra 2011 (421/2011 Z. z.), uznesenie vlády č. 114 z 15. marca 2020 (45/2020 Z. z.),

uznesenie vlády č. 160 zo 17. marca 2021 (104/2021 Z. z.) atď.. V prípade uznesení vlády prijímaných podľa čl. 5 ods. 1 Krízovej ústavy, ide o mimoriadny, špecifický ústavný akt vlády vydaný v situácii, kedy existuje nebezpečenstvo, ktoré predstavuje značnú hrozbu pre životy a zdravie, a ktorého cieľom je tieto ústavné hodnoty (životy a zdravie) chrániť. Nedostatok formy v prípade uznesenia vlády prijaté pri realizácii ústavnej kompetencie vlády v zmysle čl. 5 Krízovej ústavy nekonštatoval ani Ústavný súd, naopak pri ústavnom prieskume explicitne konštatoval ústavnú konformitu a jednoznačne aproboval vyhlásenie núdzového stavu a obmedzovanie základných práv a slobôd v núdzovom stave formou uznesenia vlády (PL. 22/2020 zo 14. októbra 2020). K rovnakému záveru dospel i Ústavný súd Českej republiky sp.zn. Pl. ÚS10/20 z 5. mája 2020, Pl. ÚS11/20 z 12. mája 2020.

27. K námietke nedostatku právomoci ÚVZ SR na nariaďovanie Vyhlášok, žalovaný v II. rade citoval ust. § 4 ods. 1 písm. g) ZoOVZ a konštatoval, že ÚVZ SR je orgánom štátnej správy, na ktorý sa vzťahuje splnomocňujúce ustanovenie § 59b ZoOVZ, v zmysle ktorých má ÚVZ SR explicitne vyjadrenú právomoc nariaďovať opatrenia vo forme všeobecne záväzného právneho predpisu (Vyhlášky ÚVZ SR), a to aj v čase núdzového stavu (resp. krízovej situácie). Úvahy žalobcov o nedostatku právomoci ÚVZ SR sú preto neopodstatnené.

28. V ďalšej časti vyjadrenia sa žalovaný v II. rade vyjadril i k otázkam ako k obmedzovaniu základných práv a slobôd podzákonnými právnymi predpismi, k uverejňovaniu Vyhlášok vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, k postupu predchádzajúcemu uvedeniu testov do obehu, k vykonávaniu testov (ne)zdravotníckym personálom, ku kompetencii vyžadovať podstúpenie testu, k poučeniu a informovanému súhlasu testovaných osôb, k ochrane osobných údajov, k spoľahlivosti PCR a AG testov, ktorých obsah správny súd v svojom rozhodnutí neuviedol nakoľko sa týkajú hmotnoprávných otázok, ktorými sa správny súd z dôvodu hospodárnosti konania nezaoberal, keďže žalobu odmietol.

V. Použité právne predpisy.

29. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

30. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

31. Podľa § 3 ods. 1 písm. a) SSP, na účely tohto zákona sa rozumie administratívnym konaním postup orgánu verejnej správy v rámci výkonu jeho pôsobnosti v oblasti verejnej správy pri vydávaní individuálnych správnych aktov a normatívnych správnych aktov.

32. Podľa § 3 ods. 1 písm. b) SSP, na účely tohto zákona sa rozumie rozhodnutím orgánu verejnej správy správny akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorý je formálne označený ako rozhodnutie alebo je za rozhodnutie považovaný podľa osobitného predpisu a zakladá, mení, zrušuje alebo deklaruje práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby, alebo sa jej priamo dotýka.

33. Podľa § 3 ods. 1 písm. c) SSP, na účely tohto zákona sa rozumie opatrením orgánu verejnej správy správny akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorým sú alebo môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby priamo dotknuté.

34. Podľa § 4 SSP, orgánmi verejnej správy sa na účely tohto zákona rozumejú

a) orgány štátnej správy,

b) orgány územnej samosprávy, ktorými sú obce, mestá, a v hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislava a v meste Košice mestské časti a samosprávne kraje,

c) orgány záujmovej samosprávy, ktorým osobitný predpis zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy,

d) právnické osoby a fyzické osoby, ktorým osobitný predpis zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy,

e) štátne orgány, iné orgány alebo subjekty, ktorým osobitný predpis zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy.

35. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

36. Podľa § 7 písm. h) SSP, správne sudy nepreskúmajú rozhodnutia, opatrenia, rozkazy, nariadenia, príkazy a pokyny, personálne rozkazy a disciplinárne rozkazy orgánov verejnej správy, ktorých preskúmanie vylučuje osobitný predpis.

37. Podľa § 7 písm. c) SSP, správne sudy nepreskúmajú všeobecne záväzné právne predpisy, ak tento zákon neustanovuje inak.

38. Podľa § 97 SSP, ak tento zákon neustanovuje inak, správny súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže správny súd konať a rozhodnúť (ďalej len "procesné podmienky").

39. Podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP, správny súd uznesením odmietne žalobu, ak je neprípustná.

40. Podľa § 99 písm. b) SSP, správny súd konanie uznesením zastaví, ak zistil taký nedostatok procesnej podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, a nebol dôvod na odmietnutie žaloby podľa § 98 ods. 1.

41. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy SR, Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

42. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

43. Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

44. Podľa článku čl. 108 Ústavy SR, vláda Slovenskej republiky je vrcholným orgánom výkonnej moci.

45. Podľa článku čl. 119 písm. n) Ústavy SR, vláda rozhoduje v zbere o návrhu na vyhlásenie vojnového stavu, o návrhu na nariadenie mobilizácie ozbrojených síl, o návrhu na vyhlásenie výnimočného stavu a o návrhu na ich skončenie, o vyhlásení a skončení núdzového stavu.

46. Podľa článku 123 Ústavy SR, ministerstvá a iné orgány štátnej správy na základe zákonov a v ich medziach môžu vydávať všeobecne záväzné právne predpisy, ak sú na to splnomocnené zákonom. Tieto všeobecne záväzné právne predpisy sa vyhlasujú spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

47. Podľa článku čl. 124 Ústavy SR, Ústavný súd Slovenskej republiky je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

48. Podľa článku čl. 129 ods. 6 Ústavy SR, Ústavný súd rozhoduje o tom, či rozhodnutie o vyhlásení výnimočného stavu alebo núdzového stavu a na toto rozhodnutie nadväzujúce ďalšie rozhodnutia boli vydané v súlade s ústavou alebo s ústavným zákonom.

49. Podľa článku 152 ods. 4 Ústavy SR, výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

50. Podľa § 1aa zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy, vláda rozhoduje spravidla formou uznesenia vlády; uznesenie vlády nepodlieha preskúmaniu

súdom, (§ 244 Občianskeho súdneho poriadku) ak osobitný predpis neustanovuje inak (§ 9e zákona č. 45/2011 Z. z. o kritickej infraštruktúre v znení zákona č. 72/2021 Z. z.).

51. Podľa § 1b zákona č. 575/2001 Z. z., úlohy spojené s odborným, organizačným a technickým zabezpečením činnosti vlády plní Úrad vlády Slovenskej republiky; rovnaké úlohy plní Úrad vlády Slovenskej republiky aj pre predsedu vlády ako jeho výkonný orgán. Úrad vlády Slovenskej republiky plní aj úlohy spojené s odborným, organizačným a technickým zabezpečením činností pre podpredsedu vlády Slovenskej republiky, ktorý neriadi ministerstvo, pri plnení úloh, ktoré mu vyplývajú z § 1aaa ods. 1 a 2; rovnako plní úlohy aj pre jeho štátneho tajomníka. Podpredseda vlády podľa § 1aaa riadi zabezpečovanie plnenia úloh spojených s odborným a organizačným zabezpečením činnosti vlády.

52. Podľa § 5 ods. 4 písm. k) zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov, úrad verejného zdravotníctva nariaďuje opatrenia na predchádzanie ochoreniam podľa § 12 a opatrenia pri ohrozeniach verejného zdravia podľa § 48 ods. 4, ak ich treba vykonať v rozsahu presahujúcom územnú pôsobnosť regionálneho úradu verejného zdravotníctva.

53. Podľa § 59b ods. 1 zákona č. 355/2007 Z.z., ak je potrebné nariadiť opatrenia podľa § 12 alebo § 48 ods. 4 na celom území Slovenskej republiky, určitej časti jej územia alebo pre skupinu inak ako jednotlivito určených osôb, nariaďuje ich ministerstvo zdravotníctva [§ 4 ods. 1 písm. g)], úrad verejného zdravotníctva [§ 5 ods. 4 písm. k)] alebo regionálny úrad verejného zdravotníctva [§ 6 ods. 3 písm. e)] všeobecne záväzným právnym predpisom.

54. Podľa § 59b ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z., na všeobecne záväzné právne predpisy vydávané podľa odseku 1 ministerstvom zdravotníctva sa vzťahuje osobitný právny predpis o tvorbe a vyhlásení právnych predpisov; tento predpis sa nevzťahuje na všeobecne záväzné právne predpisy vydávané podľa odseku 1 úradom verejného zdravotníctva a regionálnym úradom verejného zdravotníctva.

55. Podľa § 59b ods. 3 zákona č. 355/2007 Z.z., všeobecne záväzný právny predpis úradu verejného zdravotníctva a regionálneho úradu verejného zdravotníctva vydávaný podľa odseku 1 sa označuje názvom vyhláška a nadobúda platnosť dňom vyhlásenia vo Vestníku vlády Slovenskej republiky.

56. Podľa Čl. 5 (Núdzový stav) ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu (ďalej len ako „ústavný zákon č. 227/2002 Z. z.“) ods. 1:

Núdzový stav môže vláda vyhlásiť len za podmienky, že došlo alebo bezprostredne hrozí, že dôjde k ohrozeniu života a zdravia osôb, a to aj v príčinnej súvislosti so vznikom pandémie, k ohrozeniu životného prostredia alebo k ohrozeniu značných majetkových hodnôt v dôsledku živeľnej pohromy, katastrofy, priemyselnej, dopravnej alebo inej prevádzkovej havárie; núdzový stav možno vyhlásiť len na postihnutom alebo na bezprostredne ohrozenom území, ktorým môže byť aj celé územie Slovenskej republiky.

ods. 2:

Núdzový stav možno vyhlásiť v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas, najdlhšie na 90 dní. Núdzový stav vyhlásený z dôvodu ohrozenia života a zdravia osôb v príčinnej súvislosti so vznikom pandémie možno v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas predĺžiť najviac o ďalších 40 dní, a to aj opakovane. S predĺžením núdzového stavu podľa druhej vety musí vysloviť súhlas národná rada, a to do 20 dní od prvého dňa predĺženého núdzového stavu. Ak národná rada nevysloví súhlas, predĺžený núdzový stav zanikne dňom neschválenia návrhu vlády na vyslovenie súhlasu s predĺžením núdzového stavu, inak uplynutím lehoty podľa tretej vety na vyslovenie takéhoto súhlasu. Súhlas národnej rady je potrebný aj v prípade opätovného vyhlásenia núdzového stavu, ak od skončenia predchádzajúceho núdzového stavu vyhláseného z tých istých dôvodov neuplynulo 90 dní; tretia a štvrtá veta sa použijú rovnako.

ods. 3:

V čase núdzového stavu, okrem núdzového stavu vyhláseného z dôvodu ohrozenia života a zdravia osôb v príčinnej súvislosti so vznikom pandémie, možno v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas podľa závažnosti ohrozenia obmedziť základné práva a slobody a uložiť povinnosti na postihnutom alebo na bezprostredne ohrozenom území, ktorým môže byť aj celé územie Slovenskej republiky, a to najviac v tomto rozsahu:

a) obmedziť nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia núteným pobytom v obydlí alebo evakuáciou na určené miesto,

- b) uložiť pracovnú povinnosť na zabezpečenie zásobovania, udržiavania pozemných komunikácií a železníc, vykonávania dopravy, prevádzkovania vodovodov a kanalizácií, výroby a rozvodu elektriny, plynu a tepla, výkonu zdravotnej starostlivosti, poskytovania sociálnych služieb, vykonávania opatrení sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately, udržiavania verejného poriadku alebo na odstraňovanie vzniknutých škôd,
- c) obmedziť výkon vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na rozmiestnenie vojakov, príslušníkov ozbrojených zborov, zdravotníckych zariadení, zásobovacích zariadení, záchranných služieb a uvoľňovacích a iných technických zariadení,
- d) obmedziť výkon vlastníckeho práva k hnuiteľným veciam zákazom vjazdu motorových vozidiel alebo obmedzením ich používania na súkromné účely a na podnikanie,
- e) obmedziť nedotknuteľnosť obydlia na ubytovanie evakuovaných osôb,
- f) obmedziť doručovanie poštových zásielok,
- g) obmedziť slobodu pohybu a pobytu,
- h) obmedziť alebo zakázať uplatňovanie práva pokojne sa zhromažďovať alebo zhromažďovanie na verejnosti podmieniť povoľovaním,
- i) obmedziť právo slobodne rozširovať informácie bez ohľadu na hranice štátu a slobodu prejavu na verejnosti,
- j) zabezpečiť vstup do vysielania rozhlasu a televízie spojený s výzvami a informáciami pre obyvateľstvo,
- k) zakázať uplatňovanie práva na štrajk,
- l) vykonať opatrenia na riešenie stavu ropnej núdze.

ods. 4:

V čase núdzového stavu vyhláseného z dôvodu ohrozenia života a zdravia osôb v príčinnej súvislosti so vznikom pandémie možno v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas podľa závažnosti ohrozenia obmedziť základné práva a slobody a uložiť povinnosti na postihnutom alebo na bezprostredne ohrozenom území, ktorým môže byť aj celé územie Slovenskej republiky, a to najviac v rozsahu podľa odseku 3 písm. a), b), e), g), h) alebo písm. j).

57. Podľa Čl. 1 ods. 2 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z., základnou úlohou verejnej moci v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu je vykonávať všetky potrebné opatrenia na obranu štátu a zachovanie jeho bezpečnosti, na ochranu života a zdravia osôb, na ochranu majetku, na dodržiavanie základných práv a slobôd, na odvrátenie ohrozenia alebo na obnovu narušeného hospodárstva, najmä riadneho fungovania zásobovania, dopravy a verejných služieb v obciach a na riadne fungovanie ústavných orgánov.

58. Podľa Čl. 1 ods. 3 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z., bezpečnosť je stav, v ktorom je zachovávaný mier a bezpečnosť štátu, jeho demokratický poriadok a zvrchovanosť, územná celistvosť a nedotknuteľnosť hraníc štátu, základné práva a slobody a v ktorom sú chránené životy a zdravie osôb, majetok a životné prostredie.

59. Podľa Čl. 6 ods. 2 písm. a) ústavného zákona č. 227/2002 Z. z., vláda zodpovedá za obranu a bezpečnosť štátu.

60. Podľa Čl. 6 ods. 2 písm. b) ústavného zákona č. 227/2002 Z. z., vláda určuje základnú koncepciu obrany a bezpečnosti štátu.

61. Podľa Čl. 11 ods. 1 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z., rozhodnutia o vypovedaní vojny a o uzavretí mieru, o vyhlásení vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu a o ich skončení, o predĺžení výnimočného stavu a o predĺžení núdzového stavu a o obmedzení základných práv a slobôd a uložení povinností, uznesenie národnej rady podľa čl. 5 ods. 2, ako aj uznesenia Parlamentnej rady, Bezpečnostnej rady a bezpečnostných rád krajov a bezpečnostných rád okresov sa bezodkladne vyhlasujú v tlači a vo vysielaní rozhlasu a televízie a ich vydanie sa oznamuje v Zbierke zákonov Slovenskej republiky.

VI. Závery správneho súdu.

62. Krajský súd v Bratislave ako správny súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci (§ 10, § 11 ods. 1 SSP) pred meritórnym preskúmaním napadnutých uznesení vlády Slovenskej republiky a vyhlášok Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky, a konania ktoré im predchádzalo, skúmal

v zmysle § 97 SSP, či sú splnené podmienky pre súdny prieskum napadnutých uznesení a vyhlášok označených žalobcami pod XVI., XIX., LI., LV., LVI., LX. v odôvodnení tohto rozhodnutia pod I., aby mohol v merite veci konať a rozhodnúť.

63. Právo na prístup k súdu je jedným zo základných predpokladov pre naplnenie práva na spravodlivý proces, garantovaný medzinárodnými zmluvami ako aj Ústavou Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, kto tvrdí, že bol ukrátený na svojich právach rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takého rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nemožno vylúčiť preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd podľa Listiny.

Podľa čl. 6 ods. 1, veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8 (ďalej len „Dohovor“), každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokolvek trestného obvinenia proti nemu.

Citované články Ústavy Slovenskej republiky resp. Listiny základných práv a slobôd, definujú právo na prístup k súdu vo veciach správneho súdnictva užšie ako Dohovor, no je nepochybné, že toto právo z nich vyplýva. Právo na súdny prieskum každého rozhodnutia správneho orgánu (s výnimkou tých, ktoré sú z prieskumu vylúčené na základe generálnej klauzuly § 7 SSP) je jedným z tých verejných subjektívnych práv, ktoré sú zaručené Ústavou SR a Listinou základných práv a slobôd.

64. Právo na prístup k súdu vo veciach správneho súdnictva je tiež determinované žalobnou legitimáciou, ktorá je špeciálne upravená v ustanovení § 178 SSP. Z odseku 1 predmetného ustanovenia možno vyvodiť tri kumulatívne podmienky pre naplnenie aktívnej žalobnej legitimácie, a to:

- žalobcom musí byť fyzická osoba alebo právnická osoba,
- žalobca bol účastníkom administratívneho konania,
- tvrdenie žalobcu, že rozhodnutím orgánu verejnej správy resp. opatrením, bol ako účastník administratívneho konania ukrátený na svojich právach alebo právom chránených záujmoch vydaním napadnutého opatrenia, s prihliadnutím na § 2 ods. 2 SSP, ktoré ukrátenie na právach rozširuje o intenzitu spočívajúcu v priamom dotknutí na právach, ktoré de facto vyplývajú už zo samotnej účasti v administratívnom konaní.

65. Súd v každej konkrétnej veci, v intenciách citovaných zákonných ustanovení posudzuje, či žalobca spĺňa zákonom stanovené podmienky procesnej aktívnej legitimácie na podanie žaloby v správnom súdnictve, v ktorom súd poskytuje ochranu len subjektívnym právam žalobcu (§ 2, § 5 ods. 2 SSP).

Ako je vyššie uvedené, aktívna legitimácia žalobcu ako procesná podmienka, robí procesný subjekt osobou oprávnenou na podanie žaloby za predpokladu, že kumulatívne spĺňa zákonné predpoklady, a to, že bol účastníkom administratívneho konania a súčasne bol napadnutým rozhodnutím vydaným v správnom konaní ukrátený na právom chránených záujmoch (zásah do právnej sféry žalobcu).

Na posúdenie aktívnej legitimácie pri splnení zákonných podmienok ust. § 178 ods. 1 SSP je potrebné konštatovať, že žalobcovia neboli účastníkmi administratívneho konania týkajúceho sa napadnutých uznesení vlády SR a ani administratívneho konania týkajúceho sa napadnutých vyhlášok ÚVZ SR a preto možno vyvodiť záver, že žalobcovia nespĺnili minimálne jednu z kumulatívnych podmienok ust. § 178 ods. 1 SSP (byť účastníkom administratívneho konania), čím nenaplnili predpoklady pre aktívnu žalobnú legitimáciu. Správny súd sa s ďalšou z kumulatívnych podmienok (že napadnutými uzneseniami vlády SR a napadnutými vyhláškami ÚVZ SR boli žalobcovia ukrátení na svojich právach alebo právom chránených záujmoch, čo v samotnej žalobe vôbec neosvedčili) nezaoberal, lebo i potenciálne splnenie tejto ďalšej z podmienok už nemá právny význam.

Splnenie kumulatívnych podmienok znamená, že zákon stanovuje podmienky, ktoré sa všetky súběžne musia splniť, aby právo žalobcu na podanie žaloby bolo legitímne. Nesplnenie každej jednej z týchto podmienok je nezastupiteľné a preto, ak súd zistí, že čo i len jedna podmienka nie je splnená, musí konštatovať nedostatok aktívnej procesnej legitimácie na podanie žaloby, ktorá má za následok odmietnutie žaloby.

66. Ustanovenie § 7 SSP negatívne vymedzuje právomoc správnych súdov, teda ustanovuje, čo správne súdy nepreskúmajú. Tento výpočet je demonštratívny, teda nie je úplný. Právomoc správnych súdov je všeobecne vymedzená v § 6 ods. 1 SSP a to prostredníctvom predmetu prieskumu a prostredníctvom skúmanej otázky.

Predmetom prieskumu sú rozhodnutia, opatrenia, iné zásahy, nečinnosť orgánov verejnej správy a ďalšie veci ustanovené zákonom týkajúce sa činnosti orgánov verejnej správy. Spoločným menovateľom všetkých týchto predmetov prieskumu je, že ide o výsledky konania, resp. nekonania orgánov verejnej správy pri výkone verejnej správy. Od tohto základného vymedzenia predmetu prieskumu možno vyvodiť, čo správne súdy nepreskúmajú. Ide o právne a iné akty či úkony subjektov, ktoré nie sú orgánmi verejnej správy, resp. právne akty orgánov verejnej správy, ktoré nie sú výsledkom výkonu verejnej správy a v ktorých absentuje vrchnostenský vzťah medzi orgánom verejnej správy a adresátom daného aktu. Otázka zákonnosti predmetu súdneho prieskumu spočíva v tom, či rozhodnutím, opatrením, iným zásahom orgánu verejnej správy bol porušený zákon, alebo iný všeobecno-záväzný právny predpis, alebo či je orgán verejnej správy v strave nezákonnej nečinnosti. (Správny súdny poriadok, C.H.BECK 2018 ISBN: 978-80-7400-678-4 str. 120). Charakteristickým znakom normatívnych právnych aktov je ich všeobecná záväznosť, ktorá sa vzťahuje na neurčitý počet adresátov s tým, že tieto akty sú výsledkom tzv. tvorby práva. Normatívny právny akt je možné definovať ako akt normotvornej činnosti subjektu, majúceho legislatívnu právomoc. Ide o výsledok realizovanej legislatívnej právomoci. Medzi subjekty s legislatívnou právomocou je v zmysle právnych predpisov možné zaradiť NR SR, vládu SR ako celok, ministerstvá, resp. iný správny orgán alebo zastupiteľstvo územného samosprávneho celku (t.j. obce samosprávneho kraja).

Individuálne správne akty predstavujú produkt orgánov verejnej správy pri aplikácii práva v individuálnych administratívnych veciach, ide o širokú oblasť právnych vzťahov. Z článku 13 ods. 2 Ústavy SR vyplýva, že medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou výlučne formou zákona. Vymedzením práva sa identifikuje „priestor práva“, teda rozsah spoločenských vzťahov, v ktorých sa dané právo priznáva. Mimo daného „priestoru“ právo neexistuje. Základné práva a slobody spravidla nie sú výslovne definované v ústavných normách, ale sú ponechané na identifikáciu pomocou rozumného výkladu tomu, kto je oprávnený právo aplikovať.

Obmedzenie práva je zásah do „priestoru práva“, teda medzi hranice, ktorými je právo vymedzené. Ústava SR výslovne určuje podmienky, ktoré legalizujú obmedzenie základného práva alebo slobody. Podmienky obmedzenia základného práva alebo slobody ustanovuje čl. 13 ods. 2 až 4. Účelom úpravy čl. 13 ods. 2 je určiť formálnu záruku obmedzenia základných práv a slobôd. Na rozdiel od uloženia povinnosti, ktoré môže mať jednu zo štyroch foriem uvedených v taxatívnom výpočte čl. 13 ods. 1, ústavne konformné obmedzenie základného práva alebo slobody musí mať formu zákona, ktorý splnil všetky podmienky určené pre schvaľovanie zákona.

VII. Závery súdu k súdnemu prieskumu napadnutých uznesení vlády SR pod XVI., XIX..

67. Správny súd uvádza, že zákon o bezpečnosti štátu primárne upravuje právomoc vlády SR v čase vyhláseného núdzového stavu, obmedziť základné práva a slobody. Podľa čl. 6 ods. 2 písm. a) zákona o bezpečnosti štátu, vláda zodpovedá za obranu a bezpečnosť štátu, pričom podľa čl. 1 ods. 3 zákona o bezpečnosti štátu, pod pojem bezpečnosť štátu patrí okrem iného aj ochrana života a zdravia osôb. Podľa čl. 6 ods. 2 písm. f) zákona o bezpečnosti štátu, vláda prijíma opatrenia na zmiernenie a odstraňovanie škôd a iných následkov spôsobených v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu. Zákon o bezpečnosti štátu výslovne v čl. 5 nestanovuje, ktorý štátny orgán má právomoc obmedzovať základné práva a slobody počas núdzového stavu a akým formálnym aktom tak má urobiť. No jazykovým a systematickým výkladom dotknutých ustanovení zákona o bezpečnosti štátu je možné dospieť k záveru, že touto právomocou v čase núdzového stavu disponuje vláda.

Zákon o bezpečnosti štátu v čl. 5 ods. 3 taxatívne vymenúva základné práva a slobody, ktoré vláda SR môže počas núdzového stavu obmedziť, prípadne aké povinnosti môže uložiť a zároveň vládu pri obmedzovaní práv a slobôd a ukladaní povinností, limituje rozsahom, časom a územím. Ústavný zákon týmto upravuje kompetencie vlády SR, ktorá môže v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas podľa závažnosti ohrozenia obmedziť základné práva a slobody a uložiť povinnosti na postihnutom alebo na bezprostredne ohrozenom území, ktorým môže byť aj celé územie Slovenskej republiky, najviac v stanovenom rozsahu podľa ods. 3 písm. a) až l). Rozhodnutím vlády o obmedzení základných práv a slobôd, resp. uložením povinnosti v zmysle čl. 5 ods. 3 zákona o bezpečnosti štátu, nejde o ukládanie (normatívne) novej povinnosti, ako to predpokladá čl. 13 ods. 1 Ústavy SR, ale ide len o obmedzenie už existujúcich práv a slobôd a možnosť vyžadovať splnenie zákonom uložených povinností, ktoré sú

potrebné na odvrátenie krízovej situácie. Tieto kompetencie vlády upravuje okrem zákona o bezpečnosti štátu napr. aj zákon č. 387/2002 Z. z. o riadení štátu v krízových situáciách mimo času vojny a vojnového stavu v znení neskorších predpisov. Ide teda o aplikáciu práva mimo času vojny a vojnového stavu v znení neskorších predpisov, vyjadreného v Ústave SR, ústavných zákonoch a zákonoch, ktoré vláda robí v rámci svojej Ústavou SR a zákonom o bezpečnosti štátu zverenej právomoci.

Činnosť verejnej správy je svojou povahou činnosťou výkonnou, podzákonnou a nariadovacou. Ministerstvá sú ústredné orgány štátnej správy s čiastočnou vecnou pôsobnosťou, ktorú upravuje zákon č. 575/2001 Z. z. a taktiež pripravujú návrhy zákonov, zverejňujú ich a po prerokovaní v pripomienkovom konaní ich predkladajú vláde na schválenie. Vláda SR stojí na vrchole rozvetvenej štruktúry orgánov štátnej správy, ako kolektívny orgán, organizuje, zjednocuje, riadi a kontroluje činnosť týchto orgánov, nie je však orgánom verejnej správy (rozhodnutie NS SR sp.zn. 9Sžz/5/2013 „ Za neprípustnú žalobu sa považuje v správnom súdnictve aj taká, ktorá smeruje proti právnomu aktu subjektu, ktorý nemá postavenie orgánu verejnej správy.“). Zákon č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov v § 1aa ustanovuje, že vláda rozhoduje spravidla formou uznesenia vlády; uznesenie vlády nepodlieha preskúmaniu súdom, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Vláda rozhoduje ako kolektívny orgán, ktorý musí svoju vôľu (rozhodnutie) navonok vyjadriť v určitej forme, ktorou je spravidla uznesenie vlády, tak ako to predpokladá aj zákon o organizácii činnosti vlády. Zákon o organizácii činnosti vlády priamo vylučuje v ust. § 1aa preskúmanie uznesenia vlády v správnom súdnictve podľa SSP.

68. V kontexte vyššie uvedeného sa súd zaoberal otázkou administratívneho konania, ktoré je definované v § 3 ods. 1 písm. a) SSP, ako postup orgánu verejnej správy v rámci výkonu jeho pôsobnosti v oblasti verejnej správy pri vydávaní individuálnych správnych aktov a normatívnych správnych aktov. Žalobou napadnutým uzneseniam vlády SR predchádzalo konanie žalovaného v I. rade, výsledkom ktorého bolo schválenie napadnutých uznesení vlády SR. Správny súd je názoru, že v žiadnom prípade nemožno považovať schválenie napadnutých uznesení vlády SR za individuálny správny akt, ktorého povaha by bola obdobná povahe správneho aktu, t.j. výsledku činnosti príslušného orgánu verejnej správy, ktorým sa zakladajú, menia alebo rušia práva a povinnosti subjektov správneho konania a zároveň možno nepochybné konštatovať, a ani normatívnym správnym aktom vydaným v administratívnom konaní (neextrahuje charakteristické znaky administratívneho konania), že uznesenia vlády SR nie sú výsledkom činnosti orgánu verejnej správy. Ide o osobitný druh konania, a preto podľa krajského súdu nemožno konanie žalovaného v I. rade, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutých uznesení vlády SR (žalovaný v I. rade nie je orgánom verejnej správy), považovať za administratívne konanie v zmysle ust. § 3 ods. 1 písm. a) SSP a žalobcov za účastníkov takéhoto administratívneho konania, ako to vyžaduje ust. § 178 ods. 3 SSP pre splnenie jednej z podmienok aktívnej legitímácie.

69. V súvislosti s činnosťou vlády SR je potrebné rozlišovať uznesenia vlády SR ako akt vrcholného orgánu výkonnej moci smerujúci do vnútra výkonnej moci, ktorým vláda riadi ministerstvá a ostatné ústredné orgány štátnej správy v rámci výkonnej moci a uznesenia vlády SR vydané podľa čl. 5 zákona o bezpečnosti štátu, kde má vláda v čase vyhláseného núdzového stavu právomoc obmedzovať základné práva a slobody v rozsahu a za podmienok určených týmto ústavným zákonom.

Otázkou povahy rozhodnutí vlády SR sa zaoberal už Ústavný súd SR, z uznesenia ktorého pod sp. zn. II. ÚS 514/2013 zo dňa 22.11.2012 vyplýva, že uznesenie vlády je vo všeobecnosti len interným aktom riadenia adresovaný členom vlády (a ostatným ústredným orgánom štátnej správy), prípadne im podriadeným orgánom štátnej správy. Jeho účelom je určiť podmienky, ktoré majú dodržiavať tieto orgány štátnej správy pri príprave a predkladaní návrhov zákonov a iných všeobecne záväzných predpisov na rokovanie vlády.

Na základe uvedeného potom možno konštatovať, že uznesenia vlády SR, ktorými vláda organizuje, zjednocuje a kontroluje činnosť orgánov štátnej správy, tieto sú vylúčené zákonom z prieskumu v správnom súdnictve, a rovnako tak uznesenia vlády SR o vyhlásení, resp. skončení núdzového stavu alebo obmedzení základných práv a slobôd v čase núdzového stavu, vydané podľa zákona o bezpečnosti štátu.

Avšak zároveň na tomto mieste treba uviesť, že uznesenia vlády SR vydané v zmysle čl. 5 zákona o bezpečnosti štátu, podliehajú podľa čl. 129 ods. 6 Ústavy SR preskúmaniu ústavným súdom. Na začatie konania na ústavnom súde o súlade rozhodnutia o vyhlásení výnimočného stavu alebo núdzového stavu sú aktívne legitimované podľa ust. § 189 zákona č. 314/2018 o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov tieto subjekty:

a) najmenej pätina poslancov národnej rady,

- b) prezident,
- c) vláda,
- d) generálny prokurátor,

s tým, že ústavný súd rozhodne do 10 dní od doručenia návrhu na začatie konania.

V tejto časti správny súd už len poznamenáva, že z aktuálnej judikatúry ústavného súdu nie je zrejmé, že by rozhodnutia vlády SR, ktorými vláda realizuje svoje právomoci podľa čl. 119 Ústavy SR, bolo možné napadnúť riadnymi alebo mimoriadnymi opravnými prostriedkami v rámci možných procesných predpisov (napr. zákon č.71/1967 Zb. Správny poriadok, Správny súdny poriadok), t.j. preskúmať správnym súdom. Uvedený právny názor správny súd oprel o nálezy ústavného súdu PL.ÚS 22/2020 zo dňa 14.10.2020 a PL.ÚS. 2/2021 zo dňa 31.03.2021.

70. Správny súd dal za pravdu žalovanému v I. rade, že vláda SR, ktorá koná prostredníctvom Úradu vlády SR, nemá pasívnu vecnú legitimáciu v predmetnom súdnom konaní, že vláda SR nie je právnickou osobou, nemá hmotnoprávnu ani procesnoprávnu spôsobilosť, t.j. nemá spôsobilosť byť účastníkom konania.

Vláda SR je najvyšším orgánom výkonnej moci, čo je esenciálna skutočnosť vo vzťahu k ust. § 4 SSP, podľa ktorého „Orgánmi verejnej správy sa na účely tohto zákona rozumejú

- a) orgány štátnej správy,
- b) orgány územnej samosprávy, ktorými sú obce, mestá, a v hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave a v meste Košice mestské časti a samosprávne kraje,
- c) orgány záujmovej samosprávy, ktorým osobitný predpis zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy,
- d) právnické osoby a fyzické osoby, ktorým osobitný predpis zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy,
- e) štátne orgány, iné orgány alebo subjekty, ktorým osobitný predpis zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy.“

a preto je vylúčené označenie tohto subjektu ako účastníka v predmetnom súdnom konaní. Uvedené vyplýva z uznesenia Najvyššieho súdu SR č. SŽ-O-NS 64/03 zo dňa 27.09.2004, v zmysle ktorého, vláda SR je najvyšším orgánom výkonnej moci. Moc výkonnú nie je možné stotožniť s ústrednými orgánmi štátnej správy. Podľa čl. 122 Ústavy SR sa ústredné a miestne orgány štátnej správy zriaďujú výlučne zákonom. Ustanovenie § 3 a nasl. zák. č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov, vládu SR nezaraďuje medzi ústredné orgány štátnej správy Slovenskej republiky, ktoré sú zriaďované zákonom. Vládu SR nemožno považovať za ústredný orgán štátnej správy Slovenskej republiky. Vláda SR nie je ani orgánom územnej samosprávy a ani orgánom záujmovej samosprávy alebo ďalšej právnickej osoby, ktorým by zákon zveril rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy.

Vláda SR nie je právnickou osobou, nakoľko nemá priznané vlastnosti, ktorými sa právnické osoby charakterizujú, a to najmä vymedzenie orgánu, ktorý je oprávnený v jej mene konať, vlastný majetok slúžiaci k plneniu úloh a vlastnú zodpovednosť za majetkovú ujmu spôsobenú inému (napr. ani nie je zrejmé, ako by vláda SR mala uhradiť žalobcom trovy konania, ktorej náhrady sa žalobcovia domáhajú). Vláda SR nemá hmotnoprávnu ani procesnoprávnu spôsobilosť. Postavenie vlády SR vymedzuje priamo Ústava SR ako vrcholného orgánu výkonnej moci. S poukazom na uvedené súd uzatvára, že Vláda SR nie je orgánom verejnej správy, preto jej konanie a rozhodovanie nie je rozhodovaním v správnom konaní a ani nemá spôsobilosť byť účastníkom konania.

V tomto kontexte súd poukazuje aj na ust. § 1aa zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy, v zmysle ktorého za bodkočiarkou, uznesenie vlády SR nepodlieha preskúmaniu súdom.

VIII. Závety súdu k súdnemu prieskumu napadnutých vyhlášok ÚVZ SR pod LI., LV., LVI., LX..

71. V prvom rade treba povedať, že ústavný súd vo veci PL. ÚS 10/2021 vysvetlil, že ÚVZ je z pohľadu čl. 125 ods. 1 ústavy potrebné zaradiť do skupiny ústredných orgánov štátnej správy: „Podľa čl. 125 ods. 1 písm. b) ústavy, ústavný súd rozhoduje o súlade všeobecne záväzných právnych predpisov ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy a dôsledkom výslovného znenia čl. 122 ústavy je, že každý orgán štátnej správy sa musí považovať buď za ústredný alebo za miestny. Ak jeho postavenie nie je možné prima facie určiť, treba postupovať podľa materiálnych kritérií, keďže samotné nezaradenie orgánu štátnej správy ani do jednej kategórie nemôže mať za následok vylúčenie jeho

normotvorby z prieskumu ústavným súdom. V súvislosti s tzv. pandemickou normotvorbou na úseku verejného zdravotníctva ústavný súd uvádza, že pôsobnosťou úradu verejného zdravotníctva (na rozdiel od regionálnych úradov verejného zdravotníctva) je celé územie Slovenskej republiky, a teda je potrebné ho na účely čl. 125 ods. 1 písm. b) ústavy považovať za ústredný orgán štátnej správy, a to aj napriek tomu, že nepatrí medzi ústredné orgány štátnej správy vymenované v zákone č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov.“

Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu teda vyplýva, že tak vyhlášky ÚVZ, ako aj vyhlášky regionálnych úradov verejného zdravotníctva sú preskúmateľné v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy. Ide o konanie podľa čl. 125 ods. 1 písm. b) ústavy ako aj o konanie podľa čl. 125 ods. 1 písm. d) ústavy. Vyhlášky úradu verejného zdravotníctva i regionálnych úradov verejného zdravotníctva totiž v zmysle ustanovení § 59b zákona o ochrane verejného zdravia, nepredstavujú rozhodnutia ako individuálne právne akty orgánov verejnej správy, ale normatívne právne akty (ak je potrebné nariadiť opatrenia podľa § 12 alebo § 48 ods. 4 na celom území Slovenskej republiky, určitej časti jej územia alebo pre skupinu inak ako jednotlivo určených osôb), ktoré sú preskúmateľné v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 8/2021-143 zo dňa 01.12.2021)

72. Rovnako je treba povedať, že právny základ ochrany zdravia v Slovenskej republike predstavuje čl. 40 ústavy, ktorý zabezpečuje primárne pozitívny záväzok štátu prijať takú právnu úpravu na úrovni zákona, ktorá zabezpečí ochranu zdravia obyvateľstva, a zabezpečiť zdravotnú starostlivosť (nález č. k. PL. ÚS 10/2013-146 z 10. decembra 2014). Čl. 13 ústavy formuluje všeobecné podmienky ukladania povinností a medze základných práv a slobôd na strane druhej. Ochranu zdravia na celospoločenskej úrovni zabezpečuje zákon o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia. Na základe tohto zákona je vykonávaná prevencia ochorení a iných porúch zdravia, kontrola zdravých životných a pracovných podmienok, sú nariaďované protiepidemické opatrenia, je vykonávaný štátny zdravotný dozor a iné činnosti. Štát týmto na seba prebral pozitívny záväzok ochrany zdravia svojich obyvateľov a na základe čl. 123 ústavy, za účelom ochrany verejného zdravia, ÚVZ ako ústredný orgán štátnej správy na úseku verejného zdravia, v súlade s čl. 122 ústavy, vydáva všeobecne záväzné právne predpisy. Účinnosťou zákona č. 286/2020 Z.z., t.j. od 15.10.2020, protipandemické opatrenia vydáva ÚVZ formou vyhlášky, ako normatívneho právneho aktu.

73. Vo všeobecnosti môže byť právny akt orgánu štátnej správy predmetom súdneho prieskumu, a to buď ako správny akt preskúmateľný súdom v rámci správneho súdnictva podľa § 177 ods. 1 SSP ako ochrany subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy, alebo v konaniach pred Ústavným súdom SR o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 Ústavy SR, resp. o sťažnostiach fyzických a právnických osôb podľa čl. 127 Ústavy SR, či sťažnostiach orgánov územnej samosprávy podľa čl. 127a Ústavy SR.

Podľa názoru správneho súdu, existuje výnimka preskúmania zákonnosti všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy a to v zmysle § 357 až 367 SSP. Preto pokiaľ SSP v § 3 ods. 1 písm. a) spája administratívne konanie aj s vydávaním normatívnych správnych aktov, je nutné pod týmto rozumieť všeobecne záväzné nariadenia obcí, miest, mestských častí a samosprávnych krajov. Vzhľadom na to, že pri všeobecne záväzných právnych predpisoch nemožno vo vzťahu k ich adresátovi hovoriť o priamom dotyku na subjektívnych právach, aktívnu žalobnú legitimáciu pri preskúmaní zákonnosti všeobecne záväzných nariadení zveruje SSP výlučne prokurátorovi a tiež pri ochrane verejného záujmu v oblasti životného prostredia aj zainteresovanej verejnosti (§ 359 SSP). Preto na preskúmanie súladu všeobecne záväzného nariadenia s Ústavou SR je výlučne oprávnený len Ústavný súd SR v zmysle čl. 125 ods. 1 písm. c) a d) ústavy. Uvedený právny názor prešiel aj kontrolou ústavnosti (nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 2/2013 z 12. novembra 2014).

Preto napadnuté vyhlášky ÚVZ, aby boli považované za rozhodnutie orgánu verejnej správy v kontexte ustanovenia § 177 ods. 1 SSP, museli by byť za rozhodnutie/opatrenie označené alebo podľa osobitného predpisu za rozhodnutie/opatrenie považované (napadnuté vyhlášky ÚVZ nemožno považovať za rozhodnutie/opatrenie správneho orgánu, nakoľko neurčujú práva a povinnosti individuálne).

74. Správny súd poukazuje aj na aktuálne rozhodnutie ústavného súdu PL.ÚS 211/2021 zo dňa 19.05.2021 v zmysle ktorého „Z pohľadu správneho súdnictva je úrad verejného zdravotníctva podľa § 4 písm. a) Správneho súdneho poriadku orgánom verejnej správy, konkrétne špecializovaným dekoncentrovaným orgánom štátnej správy, a jeho vyhlášky možno považovať za všeobecne záväzné právne predpisy v zmysle čl. 123 ústavy.“ V ďalšom ústavný súd vyslovil názor, „Právny predpis, resp.

jeho úprava teda môže zahŕňať okrem normatívneho prvku aj prvok individuálny - obsahovo potom ide o hybridný právny akt. Individuálny prvok môže byť viac či menej výrazný, dokonca dominantný, stále však pôjde o právny predpis.“ ... „Platný a účinný všeobecne záväzný právny predpis (obsahovo) hybridného charakteru vyvoláva ním upravené právne účinky a ústavne generovaná nemožnosť takého riešenia by pre právny predpis vydaný v právomoci konkrétneho orgánu na jeho vydanie musela (následne) vyplynúť z derogačného nálezu ústavného súdu v zmysle čl. 125 ods. 3 ústavy (inak platí prezumpcia súladu právnych predpisov rôznej právnej sily).“

Inak povedané, aj keď vyhlášky ÚVZ môžu obsahovať aj individuálny (súkromnoprávny) prvok, treba mať na zreteli, že vyhlášky majú povahu verejnoprávneho aktu, a preto nie je možné výkon individuálneho (súkromnoprávneho) právneho úkonu posudzovať s možnou diskvalifikáciou právneho aktu - vyhlášky ÚVZ. Na tomto mieste možno poukázať aj na ust. § 59b zákona o ochrane zdravia, ktoré vychádza z rámcového vymedzenia opatrení na predchádzanie ochoreniam, resp. pri ohrození verejného zdravia, ustanoveného v § 12 a § 48 ods. 4 tohto zákona. Týmto samotný zákon o ochrane zdravia obsahovo vymedzuje normatívny prvok dotknutých právnych aktov (napadnuté vyhlášky sa týkajú konkrétnej pandemickej situácie, konkrétnej situácie ohrozenia verejného zdravia a predchádzaniu ochoreniu koronavírusu COVID-19). V tejto súvislosti ústavný súd v uvedenom náleze vyslovil názor, že vyhlášky ÚVZ „ ... zákonná úprava považuje za všeobecne záväzných právne predpisy a preto nimi vyvolané právne účinky úpravy, môžu okrem zmeny zákona samotným zákonodarcom pominúť len vyhlásením derogačného nálezu ústavného súdu vo vzťahu k § 59b zákona o ochrane zdravia, k čomu aktuálne nedošlo.“ ... „Na vyhlášky úradu verejného zdravotníctva teda treba nateraz nazerať ako na všeobecne záväzných právne predpisy v zmysle čl. 123 ústavy vydávané na základe špeciálneho delegačného ustanovenia zákona o ochrane zdravia, a preto je ich preskúmanie v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy vylúčené .“

75. Správny súd uvádza, že o priamom dotyku na subjektívnych právach možno hovoriť v zásade len pri individuálnych správnych aktoch, teda takých, ktoré majú konkrétneho adresáta. Z tohto dôvodu správne súdnictvo vo všeobecnosti neposkytuje ochranu vo vzťahu k všeobecne záväzným právnym predpisom orgánov verejnej správy nakoľko adresátom týchto predpisov je v zásade neurčitý počet osôb. Uvedený názor potvrdzuje aj rozhodnutie kompetenčného senátu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1KO/36/2020 zo dňa 25.05.2021, v ktorom konštatoval: „Pokiaľ preto zákon v § 3 ods. 1 písm. a) SSP spája administratívne konanie aj s vydávaním normatívnych správnych aktov, je nutné pod týmito rozumiť práve všeobecne záväzných nariadení obcí, miest, mestských častí a samosprávnych krajov. Vzhľadom na to, že pri všeobecne záväzných právnych predpisoch nemožno vo vzťahu k ich adresátovi hovoriť o priamom dotyku na subjektívnych právach, aktívnu žalobnú legitimáciu pri preskúmaní zákonnosti všeobecne záväzných nariadení zákon zveruje vo všeobecnosti prokurátorovi a po novom pri ochrane verejného záujmu v oblasti životného prostredia aj zainteresovanej verejnosti (§ 359 SSP). Na preskúmanie súladu všeobecne záväzného nariadenia s Ústavou SR však je naďalej výlučne oprávnený len Ústavný súd SR v zmysle čl. 125 ods. 1 písm. c) a d) ústavy. Takýto model pritom prešiel aj kontrolou ústavnosti (pozri nález Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 2/2013 z 12. novembra 2014). (FEČÍK, Marián. § 7 [Negatívne vymedzenie právomoci správnych súdov]. In: BARICOVÁ, a kol. Správny súdny poriadok. 1. vydanie. Bratislava: Nakladateľství C. H. Beck, 2017, s. 119.). Ako vyplýva zo zákona č. 355/2007 Z.z. aj „napadnutých“ vyhlášok ÚVZ SR možno ich jednoznačne považovať za všeobecne záväzných právne predpisy. Nesprávne resp. neúplne sa javí tvrdenie okresného súdu, že ide o správne akty a preto ich majú preskúmať správne súdy. Ustanovenie § 3 ods. 1 SSP ale dlhodobo i teória správneho práva totiž akty verejnej správy delí na normatívne správne akty a individuálne správne akty. Avšak ako je uvedené vyššie spomedzi normatívnych právnych aktov prieskumu prostredníctvom správnych súdov podliehajú len všeobecne záväzných nariadení vydávané orgánmi samosprávy, lebo sú osobitne upravené v SSP a aj samotné znenie § 7 písm. c) SSP toto predpokladá.“

Podporne súd poukazuje aj na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozsudku sp.zn. 6Sžk/11/2019 zo dňa 15.10.2020 v ktorom uviedol: „Podľa názoru kasačného súdu normatívny správny akt, ktorý nie je rozhodnutím a contrario, nepodlieha súdному prieskumu podľa čl. 46 ods. 2 prvej vety Ústavy SR, a to ani v prípade, ak sa týka základných práv a slobôd. Preskúmaná vyhláška sa vzťahuje na neurčitý počet adresátov rovnakého druhu, informácie obsiahnuté vo vyhláške, sú záväzných pre každý subjekt, na ktorý sa vzťahujú práva, povinnosti a obmedzenia súvisiace s vlastníctvom, nájmom alebo iným postavením subjektov (fyzických a právnických osôb), nehnuteľností nachádzajúcich sa v rozsahu inundačného územia a nehnuteľností, na ktoré sa práva, povinnosti a obmedzenia, určené rozsahom inundačného územia, vzťahujú. Vyhláška žalovaného je normatívnym aktom vydaným žalovaným ako kompetentným orgánom verejnej správy... Pokiaľ žalovaný vyhlášku vydal a konal v

rozsahu kompetencie určenej zákonom, charakter vyhlášky ako normatívneho aktu, vzhľadom na jej obsah, podľa kasačného súdu, nie je možné považovať za tzv. zmiešaný alebo hybridný správny akt, ktorý by za splnenia zákonných podmienok mohol byť preskúmateľný súdom v súdnom prieskume. Podľa názoru kasačného súdu posudzovaná vyhláška - akt nie je individuálne adresovaný žalobcom, ani konkrétnym adresátom, keď upravuje práva a povinnosti vo vzťahu k subjektom, ktoré sú označené vo všeobecnosti, bez ohľadu na určitého, individuálne určeného adresáta. Kasačný súd zdôrazňuje, že zákony, iné podzákonné normy upravujú práva a povinnosti subjektov, ktoré nie sú vymedzené adresne, ale všeobecne, úprava sa vzťahuje na určitý okruh subjektov, reguluje určitú oblasť a pod., tak ako posudzovaná vyhláška, ktorá vymedzuje určením rozsahu inundačného územia, aj okruh subjektov, na ktoré sa táto úprava bude aplikovať. Preto nie je možné odvodiť charakter individuálnosti - posudzovanej vyhlášky (pri akceptácii vyhlášky ako zmiešaného správneho aktu), od určenia okruhu dotknutých subjektov, ktorými sú vlastníci, nájomcovia alebo iné osoby určené zákonom ako vlastníci, nájomcovia pozemkov, osôb oprávnených z iných vecných alebo obligatórnych práv, resp. iné osoby, ktoré budú priamo dotknutí zákazmi, povinnosťami a obmedzeniami, na určenom rozsahu inundačného územia, bez individuálne určeného adresáta. Spôsobilosť aktu zasiahnuť do práv a právom chránených záujmov alebo do povinností fyzickej alebo právnickej osoby je rozhodujúcim meradlom v otázke posúdenia súdneho prieskumu, týmto meradlom nie je označenie ani povaha správneho aktu. Tento záver však je potrebné vykladať v súvislosti s rozsahom preskúmvanej činnosti v správnom súdnictve, ktorý vymedzuje Správny súdny poriadok a do ktorého nie je možné subsumovať normatívne akty orgánov štátnej správy. ... Neexistuje právny inštitút, ktorý by umožňoval správne súdu prieskum opatrení všeobecnej povahy, tak ako je to v českom právnom poriadku, keď v súdnom prieskume v ČR, cez tento právny inštitút je možné preskúmať aj normatívne právne akty, za splnenia zákonných podmienok, pri materiálnom ponímaní opatrenia všeobecnej povahy. Za opatrenie všeobecnej povahy (v ČR) sa považuje vymedzenie záplavového územia a jeho aktívne zóny. Kasačný súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR PL.ÚS 37/2015, v ktorom ústavný súd konštatoval: „Právomoc súdom preskúmať zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy je primárne ústavná, založená priamo ustanovením čl. 142 ods. 1 časť vety za bodkočiarkou ústavy, aby na to bol potrebný zákon. Právomoc preskúmať zákonnosť opatrení alebo iných zásahov akýchkoľvek orgánov verejnej moci, nie je originálne ústavná, ale vyžaduje si výslovné zákonné ustanovenie, ktoré takúto právomoc súdom zverí.“

76. Napriek tomu, že právny poriadok Slovenskej republiky formálne hybridné právne akty nevymedzuje a ani neupravuje, právna veda, nazýva hybridné akty všeobecnými rozhodnutiami, pričom sú častokrát označované aj ako opatrenia či rozhodnutia. Sú nariaďované v konkrétnej veci a adresáta vymedzujú druhovo. Hybridné akty sú vydávané vo verejnom záujme (okrem iného) aj na účely ochrany zdravia obyvateľstva. Absenciu procesného postupu pri vydávaní hybridných správnych aktov ÚVZ SR možno odôvodniť naliehavosťou ochrany verejného záujmu, keď je potrebné konať bezodkladne, pričom sa vopred predpokladá, že takéto obmedzenie nebude mať trvalý charakter a samotné opatrenie sleduje preventívne účinky v oblasti verejného zdravia. Naliehavý verejný záujem, ktorý prevažuje nad súkromným záujmom, odôvodňuje povinnosť osobám strpieť obmedzenie, zákaz alebo príkaz vyjadrený v napadnutých vyhláškach. Verejný záujem je vyjadrený v obsahu samotných vyhlášok ÚVZ SR, ktoré boli prijaté s ohľadom na verejný záujem, ktorým bolo obmedzenie resp. zastavenie šírenia ochorenia COVID-19. Naliehavosť ochrany verejného záujmu možno identifikovať obmedzením šírenia ochorenia COVID-19 a to prijatím napadnutých vyhlášok.

77. S poukazom na vyššie uvedené správny súd uzatvára, že napadnuté vyhlášky ÚVZ sú všeobecnými záväznými právnymi predpismi, pretože boli vydané na základe kompetenčného ustanovenia § 5 ods. 4 písm. k) v spojení s § 59b ods. 1 zákona č. 355/2007 Z.z. (s dôrazom na § 59b ods. 2 v časti za bodkočiarkou zák.č. 355/2007 Z.z.), a preto v zmysle ust. § 7 písm. c) SSP nemôžu byť preskúmateľné všeobecným správny súdom (na tomto mieste správny súd poznamenáva, že aj keď predmetné vyhlášky ukladajú opatrenia, tieto opatrenia nemajú taký charakter aký má na mysli § 3 ods. 1 písm. c) SSP). Podľa čl. 125 ods. 1 písm. c) a d) Ústavy Slovenskej republiky, má na to právomoc výlučne len Ústavný súd Slovenskej republiky. Všeobecná právomoc správneho súdnictva vyplýva z čl. 142 ods. 1 ústavy, v zmysle ktorého: „Súdy preskúmvajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.“ (poznámka súdu: zo žiadneho zákona nevyplýva právomoc všeobecného správneho súdu preskúmať vyhlášky ÚVZ). Určujúcim pre rozsah právomocí správneho súdnictva je obsah čl. 46 ods. 2 ústavy: „Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej

správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanovuje inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.“ (poznámka súdu: žalobcovia vôbec, žiadnym relevantným spôsobom neuviedli a ani len neosvedčili, ako, akým spôsobom, v akom rozsahu, napadnuté vyhlášky ÚVZ nariadenými opatreniami zasiahli, resp. obmedzili žalobcov na ich základných právach a slobodách; žaloba nemôže byť abstraktná). Zároveň uvedený článok ústavy súčasne vymedzuje aj vzťah správneho súdnictva k ústavnému súdnictvu a k právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorého kompetencie fungujú na princípe subsidiarity (čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky) s tým, že podľa čl. 46 ods. 4 podmienky a podrobnosti súdnej a inej právnej ochrany ustanoví zákon. Týmto zákonom, z hľadiska súdneho prieskumu, je Správny súdny poriadok. Z čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky teda vyplýva nárok na preskúmanie iných než individuálnych správnych aktov, keď citované ustanovenie vyslovene zaručuje len právo na prieskum zákonnosti rozhodnutí. Zákon č. 153/2011 Z. z. upravuje rozsah pôsobnosti prokuratúry pri výkone dozoru nad dodržiavaním zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov orgánmi verejnej správy, orgánmi štátnej správy, orgánmi územnej samosprávy, štátnymi orgánmi a inými právnickými osobami, ktorým osobitný zákon zveril rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Právnym prostriedkom dozoru nad dodržiavaním zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov je aj návrh generálneho prokurátora na začatie konania pred ústavným súdom o súlade právnych predpisov (rozhodnutie NS SR sp. zn. 10Sžo/120/2015).

78. Správne súdu neunikol aktuálny právny názor ústavného súdu vyslovený v náleze sp.zn. PL. ÚS 4/2021-136 zo dňa 08.12.2021, v ktorom pripustil preskúmanie zákonnosti opatrení ÚVZ upravujúcich izoláciu v domácom prostredí alebo v zdravotníckom zariadení, prípadne v inom určenom zariadení, či karanténne opatrenia, a to v režime správnej žaloby v zmysle § 177 SSP, vychádzajúc z toho, že ide o tzv. hybridný správny akt. Ide o situáciu za špecifických zákonem stanovených podmienok, a to oprávnenia osôb dotknutých opatreniami domáhať sa súdneho prieskumu pozbavenia ich osobnej slobody v súlade s kritériami čl. 5 ods. 4 dohovoru priamo (izolácia v zdravotníckom alebo inom určenom zariadení, karanténne opatrenia majúce povahu pozbavenia osobnej slobody), ktoré však pri aktuálnom právnom režime náš právny poriadok Slovenskej republiky neumožňuje. „Pokiaľ ústavný súd vo svojej doterajšej rozhodovacej praxi a v podmienkach právnej úpravy účinnej do 15. októbra 2020 konštatoval prípustnosť preskúmania zákonnosti opatrení úradu verejného zdravotníctva vydávaných na základe zákona o ochrane verejného zdravia upravujúcich izoláciu v domácom prostredí alebo v zdravotníckom zariadení, prípadne v inom určenom zariadení, či karanténne opatrenia, a to v režime správneho súdnictva v konaní o správnej žalobe, vychádzajúc z toho, že ide o tzv. hybridný správny akt (individuálny právny akt s prvkami normatívneho právneho aktu), a teda ide o opatrenie orgánu verejnej správy preskúmateľné na základe správnej žaloby (§ 177 Správneho súdneho poriadku), je potrebné vziať do úvahy, že tieto závery ústavný súd vyslovil v konaniach o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy pri skúmaní naplnenia podmienky subsidiarity svojej právomoci (napr. I. ÚS 436/2020, II. ÚS 413/2020, III. ÚS 387/2020, IV. ÚS 466/2020 atď.) a so súčasným zohľadnením princípu viazanosti rozsahom a dôvodmi podanej ústavnej sťažnosti (§ 45 zákona o ústavnom súde).“ Inak povedané, ústavný súd skúmal svoju právomoc na ochranu základných práv a slobôd, ktorá je mu daná len v prípade, ak o tejto ochrane nerozhoduje iný súd. V prípade, že ústavný súd skonštatuje svoju právomoc vo veci, znemožní tým vznik právneho vákuu (legislatívnej medzery), ktoré by uprelo sťažovateľovi ochranu jeho ústavou garantovaných základných práv a slobôd.

Z uvedeného nálezu tiež vyplýva, že aj keď osoby dotknuté opatreniami ÚVZ by mali mať oprávnenie domáhať sa ochrany pozbavenia osobnej slobody v súlade s kritériami čl. 5 ods. 4 Dohovoru, cestou súdneho prieskumu (nemožno pripustiť svojvôľu pri pozbavení osobnej slobody), vzhľadom na váakum zákonnej úpravy ústavný súd navrhol, „ ... zavedením osobitného typu civilného mimosporového konania, ktorý vhodným spôsobom zohľadní doterajšiu úpravu konania o prípustnosti prevzatia a držania v zdravotníckom zariadení (rešpektujúcu požiadavky čl. 17 ods. 6 ústavy), a to vo vzťahu k všetkým opatreniam, ktoré budú obsahovo zákonodarcom definované spôsobom predstavujúcim pozbavenie osobnej slobody.“

79. K argumentácii žalobcov na aktuálnou judikatúrou súdov Českej republiky, správny súd dodáva, že rozhodnutia súdov Českej republiky a to ani súdov iných krajín, nezaväzujú súdy Slovenskej republiky (§ 131 SSP). Hoci slovenský právny systém a český právny systém sú si navzájom veľmi blízke, nie sú však totožné, a preto bez podrobného poznania právneho systému iného štátu, nemožno rozhodnutia

súdov Českej republiky, príp. súdov iných štátov, v rozhodovacej činnosti súdov Slovenskej republiky automaticky aplikovať ako prameň slovenského práva.

80. Obranu žalovaného v II. rade, že žaloba je podaná oneskorene, správny súd vyhodnotil ako nedôvodnú s poukazom na hmotnoprávnu a procesnú situáciu v čase rozhodovania vo veci. Predmetom súdneho prieskumu ostali napadnuté uznesenia vlády SR pod XVI. uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 160/2021 Z. z. dňa 26.04.2021, pod XIX. uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 171/2021 Z. z. dňa 05.05.2021 a vyhlášky ÚVZ pod LI. uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, dňa 23.04.2021, pod LV. uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, dňa 30.04.2021, pod LVI. uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, dňa 07.05.2021, pod LX. uverejnenú vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, dňa 13.05.2021. Žaloba bola podaná dňa 14.05.2021, predmetom ktorej boli okrem iného aj označené uznesenia vlády SR a vyhlášky ÚVZ, preto v zmysle § 181 ods. 1 SSP bola v uvedenej preskúmvanej časti podaná včas.

81. Krajský súd v Bratislave, na základe vyššie uvedených skutočností dospel k záveru, že neboli naplnené podmienky na preskúmanie napadnutých uznesení vlády SR pod XVI., XIX. a vyhlášok ÚVZ pod LI., LV., LVI., LX. v rámci správneho súdnictva, nakoľko žalobcovia nemajú aktívnu legitimáciu v zmysle § 178 SSP na podanie predmetnej žaloby a zároveň súd vyhodnotil žalobu ako neprípustnú, keďže žalobcovia sa domáhali súdneho prieskumu uznesení vlády SR a vyhlášok ÚVZ, ktoré nie je možné pokladať za rozhodnutia/opatrenia podliehajúce súdnemu prieskumu, žalovaný v I. rade nie je pasívne legitimovaný, preto súd žalobu ako podanú zjavne neoprávnenou osobou a ako neprípustnú v zmysle § 98 ods. 1 písm. e) a písm. g) SSP odmietol.

82. Správny súd poznamenáva, že v obdobných veciach vedených pod sp.zn. 2S/77/2021, sp.zn. 2S/78/2021, sp.zn. 5S/16/2021, sp.zn. 5S/86/2021, predmetom ktorých bol súdny prieskum uznesení vlády SR a vyhlášky ÚVZ, Krajský súd v Bratislave už rozhodol.

83. Pre úplnosť správny súd uvádza, že hoci žalobcovia spolu so žalobou podali aj návrh na priznanie odkladného účinku správnej žalobe, vzhľadom na skutočnosť, že správny súd pred meritórnym rozhodnutím skúmal procesné podmienky konania a dospel k záveru, že v danom prípade nie je daná právomoc správneho súdu na konanie o preskúmanie zákonnosti napadnutých uznesení vlády SR a napadnutých vyhlášok ÚVZ, súd sa návrhom na priznanie odkladného účinku správnej žalobe, nezaoberal.

84. Tak ako je uvedené v odseku 11. tohto rozhodnutia, žalobcovia zobrali žalobu v časti výrokov uznesenia vlády Slovenskej republiky pod I. až XV., XVII. až XVIII., XX. až XXXVI. a vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky pod XXXVII. až L., LII. až LIV., LVII. až LIX., LXI. až LXXIX. späť pred rozhodnutím súdu vo veci.

85. Podľa § 63 SSP, žalobca môže do vydania rozhodnutia správneho súdu vziať žalobu späť, a to sčasti alebo celkom. Ak je žaloba vzatá späť celkom, správny súd konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, správny súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne správny súd v rozhodnutí vo veci samej.

86. Podľa § 99 písm. a) SSP, správny súd konanie uznesením zastaví, ak žalobca vzal žalobu späť skôr, ako správny súd vo veci rozhodol.

87. Vzhľadom na to, že zo strany žalobcov došlo k čiastočnému späťvzatiu správnej žaloby tak ako je uvedené v odseku 75. tohto rozhodnutia, správny súd postupoval v súlade § 99 písm. a) SSP a konanie v tejto časti zastavil.

88. Pokiaľ ide o námietku žalobcov vo vzťahu k výške súdom určeného súdneho poplatku za každé preskúmanie rozhodnutia správnych orgánov, správny súd sťažnosti podanej podľa zákona č. 9/2010 Z.z., nevyhovel. Sadzba poplatku sa vzťahuje samostatne ku každému návrhu súdneho prieskumu. Teda ak sa žalobcovia návrhom domáhajú preskúmania zákonnosti viacerých rozhodnutí orgánu verejnej správy, predmetom súdneho prieskumu je každý jednotlivý návrh na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, a preto súd pri vyrúbení súdneho poplatku za

sedemdesiatdeväť rozhodnutí (79 x 35,-EUR) postupoval správne (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžf/62/2015 zo dňa 24.05.2016).

IX. Trovy konania.

89. O nároku na náhradu trov konania správny súd rozhodol podľa § 170 písm. a) SSP tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania, nakoľko žaloba bola odmietnutá.

90. Podľa § 11 ods. 3 prvej a tretej vety zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), poplatok splatný podaním žaloby, návrhu na začatie konania, odvolania, žaloby na obnovu konania alebo dovolania sa vráti, ak sa konanie zastavilo, ak sa žaloba, návrh na začatie konania, odvolanie, žaloba na obnovu konania alebo dovolanie odmietlo alebo vzalo späť pred prvým pojednávaním bez ohľadu na to, či bol vydaný platobný rozkaz; to neplatí, ak bolo dovolanie odmietnuté z dôvodu, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. V konaní pred správnym súdom sa poplatok vráti, ak sa konanie zastavilo, ak sa správna žaloba, kasačná sťažnosť alebo žaloba na obnovu konania odmietla alebo vzala späť pred prejednaním veci.

91. Podľa § 11 ods. 4 zákona o súdnych poplatkoch, okrem poplatku v konaní o rozvod manželstva a poplatku, ktorý sa vracia podľa odseku 1, sa poplatok alebo jeho časť (preplatok) vracia krátený o 1 %, najmenej však 6,70 eura. Ak sa návrh vzal späť pred zaplatením poplatku, poplatok sa nevyrubuje.

92. Z obsahu spisu správny súd zistil, že žalobcovia zaplatili súdny poplatok vo výške 210,-EUR dňa 18.10.2021 (č.l. 509). Keďže v rámci správneho konania bola žaloba odmietnutá, poplatok sa vráti v zmysle § 11 ods. 3 prvej a tretej vety zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, krátený o sumu 6,70 EUR (§ 11 ods. 4 zákona o súdnych poplatkoch), t.j. vo výške 203,30 EUR, prostredníctvom prevádzkovateľa systému - Slovenskej pošty, a.s. tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

93. Toto rozhodnutie senát Krajského súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 v spojení s § 147 ods. 2 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať kasačnú sťažnosť. Kasačná sťažnosť musí byť podaná v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia súdu. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 443 SSP).

Kasačná sťažnosť sa podáva na krajskom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal.

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).